

๑

รวงข้าวรู้ซึ่งถึงความหมายของวลีที่ว่า ‘อยากลืมกลับจำ อยากจำกลับลืม’ ได้อย่างดีทีเดียว...เมื่อมันกำลังเกิดขึ้นกับตัวหล่อนเอง

ยิ่งเมื่อ ‘เรื่องนั้น’ คือความผิดที่เราทำไว้กับคนที่เรารัก ก็ยิ่งดูเหมือนจะไม่มีทางลืมได้เลย...

ไม่ว่าจะ ‘เวลา’ หรือ ‘ระยะทาง’ ก็ไม่ได้ช่วยอะไร ดูอย่างหล่อนสิ เวลาที่ผ่านไปตั้งสิบปีแล้ว ระหว่างนั้นก็ได้อินช้ำน้ำช้ำมทะเลไปเรียนไกลถึงเมืองนอกเมืองนา ก็ไม่เห็นจะช่วยให้ลืมได้สักนิด

หล่อนยังคงฝันถึงใบหน้าของคนที่ทำให้เสียใจอยู่ทุกๆ คำคืน

มิหนำซ้ำ พอได้กลับมาเห็นท้องฟ้าเมืองไทยอีกครั้งอย่างตอนนี้...

ตอนที่เหียวบินจากสหรัฐอเมริกาลงเล่นดิงที่สนามบิณสุวรรณภูมิ ท้องฟ้าสีทองยามอุษาสามมัยยิ่งเตือนให้คิดถึงท้องฟ้าที่ ‘บ้านไผ่ดิน’

และความทรงจำเก่าๆ ก็ยิ่งกลับมาชัดเจนเสียจนราวกับว่า ทุกอย่างเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวานนี้เอง

อาจจะจริงที่ว่า...บางอย่าง ยิ่งวิ่งหนีมันก็ยิ่งไล่ตาม

บางที อาจถึงเวลาแล้วที่จะต้องเลิกหนี ‘ความจริง’ เสียที...

‘นางสาวรวงข้าว แสนชล’ รีบลงจากเครื่องบินที่พาหล่อนข้ามน้ำข้ามทะเลกลับมาสู่บ้านเกิดเมืองนอนที่จากไกลไปนานสองปี หญิงสาวผ่านขั้นตอนการตรวจคนเข้าเมือง ไปรับกระเป๋าเพื่อออกไปพบกับใครบางคนที่จะเฝ้ารอการกลับมาของหล่อนอยู่ข้างนอกโน้นแล้ว

ทันทีที่เดินออกจากประตูผู้โดยสารขาเข้า หญิงสาวก็กวาดสายตามองหา...คนที่เห็นเด่นสะดุดตาว่าใครๆ ในบริเวณนั้นก็คือ ผู้ชายร่างสูงใส่สูทเนียบที่ยืนล้วงกระเป๋าตามองจอโทรทัศน์วงจรปิดซึ่งถ่ายทอดภาพผู้โดยสารซึ่งเพิ่งลงจากเครื่อง ผ่านด่านตรวจคนเข้าเมืองทยอยกันออกมา

เขากำลังตั้งอกตั้งใจอย่างมากกับการมองจ้องจอทีวี...ตั้งใจเสียจนหล่อนเขินรถกระเป๋ามาเข้าไปประชิดตัวแล้ว เขาก็ยังไม่มีทีท่าจะรู้ตัว จนต้องแก้มองกระแอมเบาๆ นั่นแหละ เขาจึงหันมา...ชมวดคิ้ว...แล้วก็ก้าวถอยเหมือนจะหลบทางให้ พิมพ์ว่า...ขอโทษครับ

“มารอรับใครคะ ให้ความช่วยเหลือไหม?”

คิ้วเข้มเหนือกรอบแว่นที่ชมวดมนต์ๆ อยู่เป็นนิตยักระตุกเข้าหากัน ไม่แน่ใจว่าเขาไม่พอใจที่ถูก ‘ผู้หญิงแปลกหน้า’ เข้ามาทักก่อน หรือกำลังรู้สึกว่าคุณหน้าหล่อน และพยายามคิดว่าเคยเจอกันที่ไหนกันแน่

แต่ที่แน่ๆ หน้าตาอย่างนั้นทำให้รวงข้าวกลืนยิ้มไว้ไม่ไหว...

...ฟักลิ้นจี่จำหล่อนไม่ได้จริงๆ

หญิงสาวเสยแว่นดำที่สวมอยู่ขึ้นคาดผม จ้องตอบสายตางุนงงนั้นตรงๆ แล้วก็ค่อยๆ เห็นรอยคุ่นเคยปรากฏขึ้นในสีหน้าของชายหนุ่ม...

“จำกันไม่ได้จริงๆ หรือคะ?”

“รวงข้าว?!”

เขาเขม่นมองผ่านกรอบแว่นมาเหมือนยังคงไม่แน่ใจ...มองอย่างที่รวงข้าวไม่คิดว่าฟักลิ้นจี่จะเคยจ้องหล่อนนาน และเต็มตาขนาดนี้มาก่อน

นับแต่วันแรกที่เป็นพี่น้องกันมาเลยทีเดียว

“ไปทำอะไรมา เปลี่ยนไปเสียจนจำไม่ได้...เห็นในวงจรปิดยังไม่รู้เลยว่าเป็นเธอ”

“ควรดีใจหรือเสียใจดีคะเนี่ย” หล่อนถามยิ้มๆ

“สวยขึ้น ทำไม่ถึงจะไม่ดีใจ?” เขาพูดตรงๆ ตามนิสัยของเขา ไม่ได้มีที่ทำป้อยอ แต่ดวงตาบอกว่าเขาพูดจริง

กลินธ์เป็นคน ‘ปากกับใจตรงกัน’ มาตั้งแต่ไหนแต่ไร เรื่องนี้หล่อนรู้ซึ่งดีตั้งแต่วันแรกที่เจอกัน วันนั้นพ่อของเขาแนะนำให้เขารู้จักหล่อนในฐานะน้องสาวคนใหม่...ที่จุ๊ๆ ก็โผล่เข้ามาในชีวิตตอนเขาอายุสิบเก้าปี

‘แกมีน้องสาวแล้วนะ ดีใจไหม?’

‘ไม่ครับ ผมไม่ได้อยากมีน้องสาวสักหน่อย’

เขาไม่ได้พูดแบบน้อยใจ ไม่ได้ขัดเคืองที่พ่อพาลูกติดของภรรยาใหม่เข้าบ้าน...เพียงแค่ไม่ได้ยินดียินร้าย ก็เลยบอกตรงๆ ว่าไม่ได้ดีใจ...ก็เท่านั้นเอง

เขาไม่ได้รังเกียจหรือต่อต้านหล่อนซึ่งเป็นลูกติดแม่เลี้ยงอย่างในละคร เพียงแต่เขาเป็นเด็กหนุ่มประเภทที่หมกมุ่นจดจ่ออยู่กับสิ่งที่ตัวเองสนใจ ซึ่งในขณะนั้นคือการสอบฟิสิกส์โอลิมปิก และการเอนทรานซ์ให้ติดคณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยอันดับหนึ่งของเมืองไทยให้สำเร็จ ส่วนน้องสาวคนใหม่ก็เป็นแค่สิ่งหนึ่งที่เพิ่มเข้ามาในบ้าน เหมือนเฟอร์นิเจอร์ชิ้นที่พ่อของเขาเลือกซื้อเข้ามาโดยไม่ได้ถามความเห็น เขาไม่ได้ชอบ แต่ก็ไม่ได้เกลียด จึงไม่คิดจะสนใจอะไรมากไปกว่านั้น

“แล้วป้ากับแม่ล่ะคะ ไม่ได้มาด้วยเหรอ” รวงข้าวเปลี่ยนเรื่อง พलगันมองหารอบๆ

“ทำไมจะไม่มาล่ะ ตื่นเต้นกันตั้งแต่เช้า...มา พี่จะพาไปหาเดี๋ยวนี้”

เขาวาแล้วกรีบขยับมาขึ้นรถชนกระเป๋าของหล่อนเดินนำขึ้นบันไดเลื่อนไปยังร้านอาหาร ซึ่ง ‘พ่อของเขา’ และ ‘แม่ของหล่อน’ นั่งรออยู่ รวงข้าว

เห็นท่านทั้งสองแต่ไกล... ป้ากับแม่ผุดลุกขึ้นทันทีเช่นกันเมื่อเห็นกลินธ์เซ็นรถชนกระเป๋านำรวงข้าวเดินเข้าไปในรัศมีสายตา

คุณกลศผู้เป็นพ่อเลี้ยงที่หล่อนเรียกติดปากว่า ‘ป้า’ ขานชื่อรวงข้าวสาวเท่าตรงเข้ามาหา ทางแขนออกกว้างเตรียมเข้ามากอด แต่อ้อมแขนนั้นกลับวิดไปเมื่อคุณน้ำค้าง ผู้เป็นแม่ปราชดเข้ามากอดตัดหน้าอย่างเฉียดฉิวทำเอาป้าต้องหุบแขนลงเก้อๆ

“ลูกข้าวจำ ลูกแม่... ไม่ได้เจอกันตั้งหลายปี คุณแม่คิดถึงหนูแทบแย่เลยรู้ไหมคะ” มารดาลากเสียงหวาน ประคองแก้มหล่อนหอมซ้าย หอมขวา และถือโอกาสนั้นกระซิบแบบให้ได้ยินกันสองคนว่า “...นี่กลับมาคนเดียวจริงๆ ไม่ได้พาไอ้ฝรั่งขึ้นกที่ไหนกลับมาด้วยใช่ไหมยะ”

“แม่ก็... ขำบอกแล้วไงว่าไม่มี นี่ไม่เชื่อกันหรือไง” หล่อนกระซิบตอบมุบมิบ ก่อนพูดเสียงดังให้ทุกคนได้ยิน “...ข้าวก็คิดถึงคุณแม่เหมือนกันค่ะ”

“คุณแม่รอตั้งนานขอกอดให้ชื่นใจหน่อย” แล้วลดเสียงลงอีก “...ไม่มีก็ดีแล้วยะ”

รวงข้าวกอดมารดากระซิบคุยกันอยู่สองสามประโยค ก็แกะตัวเองออกจากอ้อมแขนแน่นหนึบ เพื่อจะได้เข้าไปไหว้ผู้เป็นพ่อเลี้ยงบ้าง

“ข้าวก็คิดถึงป้าด้วยค่ะ”

ชายสูงวัยท่าทางภูมิฐานไม่มีผมขาวเลยสักเส้นยื่นมือใหญ่ๆ หนักๆ ออกมาวางบนศีรษะของเธอโยกไปมา โคร่งหน้าละม้ายผู้เป็นลูกชาย ต่างที่แวตาสนุกสนานและเจเนโลกมากกว่ามองมายิ้มๆ ราวกับจะชื่นชมหล่อนแทนคำพูด

“ไม่เจอกันไม่กี่ปี เป็ดน้อยของป้ากลายเป็นหงส์เสียแล้ว”

“แหม คุณก็เกินไปค่ะ...” คุณน้ำค้างแก้มงัดคอเสียงหวาน “...พูดอย่างกับรู้จักลูกข้าวตั้งแต่ยังเป็นเป็ดน้อยอย่างนั้นแหละ มาเป็นลูกสาวคุณก็ตอนสิบสี่แล้วนะค่ะ”

“ตอนอายุสิบสี่ก็ยังคงเป็นเป็ดมากกว่าหงส์อยู่ดี... ไม่เหมือนตอนนี่”

ป้ามองหล่อนตั้งแต่ศีรษะจดเท้า แหวตาฟุ้งพอลใจ “...โตเป็นสาวเต็มตัว ถ้านายกลินธิ์ไม่เดินนำมาคงจำไม่ได้”

“โตเป็นสาวอะไรกัน ดูยังงี้ก็ยังเป็นเด็กในสายตาแม่อยู่วันยังค่ำ”
ผู้เป็นแม่เถียง

“ก็แน่ละสิ เทียบกับคุณแล้ว ยายข้าวก็เป็นเด็กนิดเดียว”

“ว่าฉันแก่หรือคะ คุณนี่เชียวจริง” เมื่อเห็นแม่ตีแขนป้าด้วยท่าทาง กระแงการระงอด ส่วนป้าก็หัวเราะเสียงดัง ทำท่าจะกระช้ำต่อ รวงข้าวต้องรีบ หย่าศึก...

“พอแล้วค่ะ ป้ากับแม่ไม่ต้องเถียงกัน ข้าวสรุปเอง...ข้าวไปตั้งหลายปี ก็ต้องโตขึ้นลึคะ รูปลักษณ์ภายนอกจะเปลี่ยนไปแค่ไหนไม่รู้ แต่ที่รู้ๆ ความคิด ข้าวโตขึ้นมาก ไม่ใช่เด็กไม่รู้ประสา ทำอะไรไม่คิดอย่างแต่ก่อนแล้วนะคะ...”

ที่แรกหล่อนก็พูดโดยไม่ได้อะไร แต่พอถึงท้ายประโยคก็เหมือนจะ ลาลึกน้ำลายตัวเองกับคำว่า ‘แต่ก่อน’ เพราะมันพาให้แวบคิดไปถึง ‘บางเรื่อง’ ในอดีตเข้าจนได้ เช่นเดียวกับมารดาที่ก็คิดถึงในเรื่องเดียวกัน จึงหันมาสบตา อย่างรู้นัย แต่เพียงเลี้ยวหน้าที่ทั้งหล่อนและแม่ก็รีบช่วยกันกลบเกลื่อน

“...ข้าวหมายถึง พอเรียนจบ ข้าวรู้สึกเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมาเลย ตอนนั้น ข้าวไฟแรงสุดๆ พร้อมจะทำงานเต็มที่เลยคะ”

“นั่นสิ ไปเรียนจบปริญญาโทมาก็ต้องมีความคิดความอ่านโตขึ้นอยู่ แล้ว”

ในระหว่างที่หล่อนคุยอยู่กับป้าและแม่นั้น ตลอดเวลายังรู้ตัวว่ามี สายตาของกลินธิ์มองอยู่ และในดวงตาคู่นั้นมันมีอะไรบางอย่างที่ต่างไปจาก เมื่อก่อน...อะไรบางอย่างที่คล้ายความ ‘สนอกสนใจ’ จนรวงข้าวต้องเสมอ งเมินทำเป็นไม่เห็นอยู่หลายครั้ง

รวงข้าวกลับมาถึงบ้าน...เรียกให้ถูกก็คืออุทยานหลังใหญ่ชานเมือง อันเป็นนิมิตที่สมฐานะของป้า...คุณกลศ ผู้เป็นประธานกรรมการ หรือเรียก ง่ายๆ ว่า ‘ซีอีโอ’ ของบริษัท ‘แกรนด์มอเตอร์เอนจิเนียริ่ง’ ประกอบธุรกิจ

จัดหาและจำหน่ายเครื่องจักรกลหนัก อุปกรณ์วิศวกรรมโยธา รวมถึงงานเหมืองแร่และงานก่อสร้าง มีสาขาอยู่ทั้งสี่ภาคทั่วประเทศ

บ้านหลังใหญ่ยังคงสวยงาม เพราะได้รับการดูแลอย่างดี ดูไม่ได้เก่า โทมัสไปเล่นนับจากเมื่อหล่อนก้าวเข้ามาในบ้านนี้ครั้งแรกตอนอายุสิบสี่ปี จะดูใหม่ขึ้นด้วยซ้ำเพราะการจัดสวนใหม่ การตกแต่งบ้านและเปลี่ยนเฟอร์นิเจอร์ให้ทันสมัยแบบโมเดิร์น

แต่ทุกอย่างไม่ทำให้หล่อนตื่นเต้นได้เท่ากับตอนที่ได้เข้าไปเห็นห้องนอนของตัวเองที่จากไปนานสองปี

ห้องนอนของหล่อนถูกตกแต่งใหม่ทั้งหมด ตั้งแต่พรมปูพื้นห้องนุ่มห้ายันวอลล์เปเปอร์สีม่วงอ่อนลายดอกเล็กๆ เฟอร์นิเจอร์ถูกเปลี่ยนเป็นสีวอลสตรีวีนเทจ ไม่เหลือของเดิมอยู่เลยสักชิ้น แม้แต่แอร์ก็ยังเป็นรุ่นใหม่อล้ำสุดตัวเล็กดีไซ์สวย มีเซนเซอร์จับตำแหน่งผู้อยู่ในห้อง แม่บอกว่าทั้งหมดนี้ป้าเรียกนักออกแบบมาโดยเฉพาะเพื่อเป็นของขวัญต้อนรับการกลับมาของหล่อน

หญิงสาวหมุนตัวไปรอบๆ สูดกลิ่นใหม่ของห้อง แล้วก็ล้มตัวลงบนเตียงไม้สีขาวกรุลายหวานตรงหัวเตียง ที่นอนขนาดคิงไซส์หนานุ่มอ่อนยวบเมื่อทั้งน้ำหนักลงไป ทำเอาหลับลือไปแทบจะทันทีด้วยความเหนื่อยล้า โดยที่ยังไม่ทันได้เตะกระเป๋าดูทางเลยด้วยซ้ำ

‘กลับมาแล้วหรอนั่งว้าวลืมติ้น...พวกมีความสุขสบายแล้วก็ลืมกำเนิดตัวเอง ขำบอกไว้เลยว่าไม่มีวันเจริญ!’

รวบข้าวสะดุ้งตื่นขึ้นเหลียวมองไปรอบห้องนอนแสนสบาย มองผ่านหน้าต่างห้องออกไปก็เห็นว่าฟ้ามืดแล้ว ทุกอย่างในห้องยังคงเงียบสงบไม่ได้ยินแม้เสียงเครื่องปรับอากาศที่ทำงานอย่างเงียบกริบ...หล่อนฝันอีกแล้ว

หญิงสาวถอนหายใจหนักๆ ลุกขึ้นไปล้างหน้าล้างตา

เมื่อมองตัวเองในกระจก สีหน้าของหญิงสาวที่สะท้อนกลับมาในเงา ดูไม่สบายเลย...ไม่ใช่ครั้งแรกที่เรื่องราวที่เคยอยากลืม กลับมาย้อนเตือนใจ

ในรูปแบบของความฝัน...โดยเฉพาะหลังๆ นี่หล่อนยิ่งทั้งนึกถึง และฝันถึงบ่อยขึ้น...เขาบอกว่าคนเรายิ่งอายุมากขึ้น ยิ่งชอบหวนนึกถึงอดีต...น่าจะจริง

หล่อนเดินออกจากห้องน้ำพร้อมๆ กับที่ได้ยินเสียงเคาะประตู เด็กรับใช้ยกอาหารเย็นมาให้ถึงห้องนอน บอกว่าเป็นคำสั่งจากป้าผู้สนใจดีที่ต้องการให้หล่อนพักผ่อนเต็มที่หลังเดินทางแกรวอยู่บนเครื่องบินมาร่วมยี่สิบชั่วโมง หล่อนทิ้งในความเอาใจใส่ของป้า จึงเป็นอันว่าหล่อนได้กินอาหารเย็นแบบรุ่มเซอวิชิในห้องนอน

กินเสร็จ หล่อนก็นอนแช่อ่างน้ำวนอุ่นๆ จนสบายตัว รู้สึกตาสว่างราวกับเป็นเวลากลางวัน อาจเป็นเพราะยังปรับเวลาไม่ได้ เพราะตอนนี้อ้าเป็นทีอเมริกาที่เพิ่งแปดโมงเช้า เป็นเวลาตื่นนอนปกติของหล่อนพอดี รวงข้าวจึงลุกขึ้นคว้าเสื้อคลุม เปิดกระเป๋าดูเส้นทางหยิบถุงที่จัดเตรียมเอาไว้บนสุดแล้วเดินลงบันไดไปข้างล่าง

เสียงโทรทัศน์ดังมาจากห้องโฮมเทียเตอร์ หล่อนจึงแ้มประตูเข้าไปเห็นมารดานั่งดูละครหลังข่าวบนโทรทัศน์จอใหญ่ท่าลึบนิ้วอยู่เพียงลำพัง แม่เล็กคิ้วอย่างแปลกใจ รีบครีโมตเบาเสียง แล้วกวักมือเรียกอย่างกระตือรือร้น

“ยายข้าว...ตื่นแล้วหรือ ฉันนึกว่าแกจะเพลียจนนอนหลับเป็นตายถึงเช้าเสียอีก มานี่ซิ มานั่งคุยกัน”

รวงข้าวเดินเข้าไปหิ้งตัวลงนั่งข้างๆ นึกซ้นกับวิธีใช้สรรพนามที่เปลี่ยนไปจากตอนอยู่ต่อหน้าป้ากับภลินธ์โดยสิ้นเชิง

รวงข้าวชินเสียแล้ว แม่เป็นอย่างนี้มาตั้งแต่ไหนแต่ไร...พูดให้ถูกก็คือตั้งแต่หล่อนเจอหน้าป้าครั้งแรกตอนอายุสิบสี่...

ถ้าอยู่ต่อหน้าป้า ภลินธ์ หรือใครอื่นนอกบ้าน แม่จะเรียกหล่อนอย่างไพบเราะเสนาะหว่า ‘ลูกข้าว’ และเรียกตัวเองว่า ‘คุณแม่’ อย่างนั้น ‘คุณแม่’ อย่างนี้ แต่พอลับหลัง อยู่กันตามลำพังสองคนเมื่อไร แม่จึงค่อยกลับไปใช้สรรพนามที่ใช้กันมาตั้งแต่จำความได้ คือ ‘ฉัน’ กับ ‘แก’ หรือไม่ก็ ‘ยายข้าว’

รวงข้าวไม่ได้มีปัญหาเกี่ยวกับสรรพนามประเภทหลัง เคยชินกับมันด้วยซ้ำ

เพราะเป็นวิธีที่แม่พูดกับหล่อนมาตั้งแต่เด็ก แต่การที่แม่มา ‘หวาน’ ใส่แบบ ปุบปับหลังแต่งงานกับป้าต่างหาก ที่ทำเอารวงข้าวฟ่างแล้วประดักประเดิด ขอบกล จนแรกๆ ยังเคยแอบกระซิบถามอย่างพาซื่อยามอยู่ลำพัง...

‘ทำไมตอนอยู่ต่อหน้าป้า แม่ต้องพูดจะจำอะขากับข้าวด้วยล่ะ ข้าว ไม่ชินหู จึกเดียวมึงก็ไม่รู้’

จำได้ว่าแม้มองตัวตาค้อนอย่างจะบอกว่า...เรื่องแค่นี้ไม่น่าถาม

‘พูดจะจำอะขาจะได้ดูน่ารักเป็นคุณหนูลูกผู้ดีงัยะ ไม่ดีทรอกหรือ หรือแกอยากจะทำให้ใครเค้าหาว่าเราเป็นคนบ้านนอก’

‘ก็เราเป็นคนบ้านนอกจริงๆ นี่นา แล้วอีกอย่างเราก็ไม่ได้พูดหยาบ ตรงไหนนี่แม่’

‘ไม่หยาบ แต่มันไม่ใช่ไฮโซยะ...เรียกคุณแม่ คุณลูกนี่แหละ ไฮโซ น่ารัก จะตาย’

คำตอบของแม่ทำให้เด็กหญิงวัยสิบสี่ปีถึงกับยกมือเกาหัว

‘ถ้างั้น ทำไมเราไม่เรียกคุณแม่คุณลูกกันให้ตลอดเลยล่ะจะได้ไม่ง’

‘อู๊ย อยู่กันสองคนทำไมจะต้องแอ๊บพูดคุณแม่คุณลูกด้วยล่ะยะ ดัดจริตตายชัก’

คำตอบของแม่ทำเอารวงข้าวถึงกับไปต่อไม่เป็น สารภาพว่ายังไม่ค่อย เข้าใจตรรกะการคิดของแม่จนแล้วจนรอด แต่ก็ไม่ได้ตื้อตึงอะไร ตั้งแต่นั้นมา เวลาอยู่ต่อหน้าป้าหรือคนอื่น หล่อนก็จะพูดกับแม่แบบมีอะมีชา นุ่มนวลกว่า ปกติ เวลาอยู่ลำพังจึงค่อยพูดตามสบาย เป็นมาหลายปีจนถึงวันนี้ก็เคยชิน เป็นนิสัย ปรับได้เองเป็นอัตโนมัติไปเสียแล้ว

‘ไม่เห็น้อยไม่ยากนอนพักหรือ ป้าเค้าอุตส่าห์ให้เด็กยกข้าวเย็นขึ้น ไปให้ถึงห้อง กลัวแกจะคลานลงมากินไม่ไหว’

“ข้าวตาสว่างมากเลยแม่ ถ้าเป็นที่โน้น ตอนนั้นก็เพิ่งเช้า เป็นเวลาข้าว ตี้นพอดี”

“อยู่ที่โน้นเป็นยังงี้บ้าง”

“ก็สบายดี แต่ไม่เท่ากับอยู่นี่ ข้าวคิดถึงเมืองไทยทุกวัน ดีใจจะแย่ที่ได้กลับมา...”

“ได้คิดไว้บ้างหรือยังว่ากลับมาแล้วอยากทำอะไร?”

“ข้าวก็คูยกับป้าไว้คร่าวๆ เหมือนกัน...” ตอบได้แค่นี้ มารดาก็ขมวดคิ้วแทรกขึ้น

“ไปคุยกันตั้งแต่เมื่อไหร่?”

“ก็ตอนที่ป้าโทร. ไปคุยกับข้าวนี่โน่น”

“โทร. ไปตอนไหนทำไมฉันไม่รู้เรื่อง”

“ก็แม่เข้านอนเร็วไม่ใช่หรือ เทียงวันที่โน่นก็เที่ยงคืนที่นี่ ป้าโทร. ไปที่ไรท์บอกว่าแม่หลับแล้วทุกที”

“สรุปว่าแกก็เลยได้คุยกับป้าแถมมากกว่าคุยกับฉันเสียอีก” แม่ทำหน้างำ

“โอ้ อย่างน้อยยใจสิแม่ ข้าวกูยกับป้าที่ไรท์ฝากจับแก้มแม่ทุกที ป้าไม่ได้ส่งต่อหรือจะส่ง สงสัยจะลืม”

“แก้มฉันเหี่ยวขนาดนี้ ป้าแคงไม่ยอมหอมแล้วมั้ง” แม่สะบัดหน้ารวงข้าวหัวเราะ ยืนมือไปหยิกแก้มอีกฝ่าย

“เหี่ยวอะไรกัน ดูลิ ยังสาวยังสวยหน้าตึงเปรี๊ยะอยู่เลย”

“รู้นี้แล้ว โบที่ออกซั้ทั้งนั้นแหละยะ”

จะโบที่ออกซั้หรือไม่ห่ล่อนไม่รู้ แต่ในวัยล่งเข้าเลขห้าแบบนี้ แม่ของห่ล่อนยังสาวกว่าคนรุ่นราวคราวเดียวกันอย่างเน่นอน

รวงข้าวมัวหัวเราะ เลยไม่ทันสังเกตว่าแม่กำลังมองหน้าห่ล่อนอยู่อย่างพิเคราะห์...

“อยู่ที่โน่นเป็นยังงี้บ้าง ฉันกับป้าแคงจะบินไปงานรับปริญญาก็ไม่ยอม”

“จะไปทำไมเสียเวลาเปล่าๆ ปริญญาโทแล้ว ไม่ใช่ปริญญาตรี ไม่ค่อยมีใครเค้าพาญาติมาหรอก”

“ไม่ใช่ว่าแอบซ่อนอะไรไว้ไม่อยากให้ฉันไปรู้เห็นหรอกนะ”

คำถามนี้อาจฟังดูธรรมดาสำหรับคนอื่น แต่สำหรับรวงข้าว มันทำให้

รู้สึกเหมือนเป็นวัฏมีเพลบนสันหลัง แค้นกินผ่านก็ทำเอาเสียววาบ...แม้ว่า
เพลนั้นจะเป็นเพลเก่าๆ ที่ตกสะเก็ดไปแล้วก็ตาม

“ทำไมแม่ถามจี้”

“ถามยังไง? ฉันก็แค่ถามไปเรื่อย” แม่กลับล่า ทำไขว่

“ไม่จริงหรือก ส่ายตาแม่มันฟ้อง”

“ฟ้องอะไร? ฉันก็มองปกติ แก่มนคิดมากไปเอง” แล้วก็แสรังเสไปมอง
ทีวีเหมือนสนใจละครมากกว่า แต่ตรงข่าวรู้ว่าแม่ก็แค่กลบเกลื่อนแววตา
ไม่ไว้ใจที่เปลอแสดงออกมาพร้อมคำถามเมื่อครู่เท่านั้น หญิงสาวได้แต่ถอน
หายใจ...ไม่ผิดหรือถ้าแม่จะไม่ไว้ใจ ก็คนมันเคยทำผิดมาแล้วนี่ละ

“อยู่ที่โน่นข่าวทำตัวดีล้านเปอร์เซ็นต์แม่ไม่ต้องสงสัย ข่าวสัญญากับแม่
ไว้ตั้งแต่ก่อนไปแล้วว่าจะไม่ทำตัวเหลวไหลซ้ำสอง...แล้วข่าวก็รักษาสัญญา”

หล่อนไม่อยากจะขยายความว่า แม้จะมีผู้ชายทั้งคนไทย ทั้งต่างชาติมา
ขอเดท หล่อนยังไม่เคยจะยอมไปไหนกับใครสักคน จนใครๆ ก็คิดว่าหล่อน
เป็นผู้หญิง ‘เล่นตัว’ แต่ไม่มีใครรู้ว่าลึกๆ แล้วหล่อนก็แค่ ‘กลัว’

...กลัวว่าจะเปลอไปทำอะไรให้คนข้างหลังต้องเสียใจซ้ำสอง

“เอาเถอะ ดีแล้ว ฉันก็รู้อยู่แล้วว่าก็ต้องรักษาสัญญา”

สองแม่ลูกสบตากันอย่างเข้าใจ ก่อนที่ต่างฝ่ายก็ต่างเงยไป เงยบน
ไต้ยีนางร้ายในทีวีร้องกรี๊ดๆ ทั้งที่เบาเสียงไปเกือบสุด

“แม่...”

“อะไร?”

“ช่วงนี้ข่าวฝันถึงตาบ๊วยบ่อย...ยิ่งก่อนกลับมาเมืองไทยยิ่งฝันแทบ
ทุกคืน”

คนที่หล่อนเอยถึงก้ออิทธิพลกับแม่อย่างแรง ถึงจะพยายามไม่แสดงออก
แต่แวตาลูกลึกลูกกับอาการกลบเกลื่อนด้วยการหันไปคว่ำรีโมต กดเปลี่ยน
ช่องไปเรื่อยๆ โดยไม่ได้คิดจะหยุดที่ช่องไหนกับบอกได้ชัด

“ผะ...ฝันว่าอะไร?”

“หลายอย่าง แต่ล่าสุดเมื่อกี้เอง ข้าพฝันว่าตามาค่าข้าว่าเป็นวัวลืมนิน”

จู่ๆ แม่ก็ทำรีโมทหลุดจากมือ

“แก...คิดมากไปเอง”

“แม่...บางทีความผิดที่ข้าทำไว้มันอาจกำลังกลับมาหลอกหลอนข้าก็ได้เนอะ...”

แม่นิ่งเงียบไปนาน ไม่รู้ว่าแม่คิดอย่างไรกับสิ่งที่หลอนพูด และก็หมดโอกาสเสียแล้ว เมื่อบทสนทนาถูกขัดจังหวะเพราะกลศเปิดประตูเข้ามาในห้องโฮมเทียเตอร์

“สาวๆ ค่อยอะไรกันอยู่”

พอพ่อเลี้ยงของหล่อนมา แม่ก็เปลี่ยนสีหน้าเป็นยิ้มหวานทันที

“คุณมานั่งคุยด้วยกันสิคะ ฉันกำลังคุยกับลูกข้าเรื่องทำงานอยู่พอดี”

“คุยกันถึงไหนแล้วละ” ป้าเดินยิ้มๆ มานั่งลงบนที่ว่างอีกข้างหนึ่งของรวงข้าวอย่างสบายอารมณ์

“เห็นลูกข้าบอกว่าเคยคุยกับคุณคร่าวๆ แล้ว คุยกันว่ายังไงหรือคะเล่าให้ฉันฟังบ้างสิ”

“ผมก็แค่บอกยายข้าว่าไม่ต้องไปหางานที่ไหนให้เหนื่อยหรอก ให้มาทำที่แกรนด์มอเตอร์ของเราที่แหละ อยากทำตำแหน่งไหนก็จิ้มเอาเลย...” ป้าพูดอย่างกับเป็นเรื่องง่ายดาย เหมือนกำลังบอกให้หล่อนไปชอปปิงแล้วเอาบัตรเครดิตไปรูดเท่านั้น

“อ่า...” รวงข้าวบดเรื่องที่เพิ่งสนทนากับมารดาออกจากสมองไปก่อนทำเป็นยิ้มว่าเจ “...ข้าขอเป็นประธานบริษัทได้ไหมคะ?”

ป้าหัวเราะเสียงดังชอบบอกชอบใจ

“ได้สิ ได้ทุกอย่างถ้าหนูอยากได้”

“ป้าของข้าใจดีที่สุดเลยคะ...” รวงข้าหัวเราะ ขยับเข้าไปกอดเอวหนาของพ่อเลี้ยงอ่อนๆ “...แต่ไม่เอาดีกว่า ข้ากลัวต้องทำงานหนักอย่างป้าแล้วจะไม่มีเวลาเที่ยวเล่น ขอเวลาคิดอีกสักวันสองวันก็แล้วกันนะคะ”

“ได้เลย...ถ้าคิดได้แล้วก็แค่บอกมาคำเดียว ป้าจัดให้ทันที”

“เห็นไหม ป้าของข้าใจดีที่สุดในโลกไม่มีใครเทียบเทียม...นี่ข้ายังไม่ได้ขอบคุณเรื่องที่ป้าแต่งห้องให้ข้าใหม่เลยนะคะเนี่ย”

“พอจะ อาย้อ่านมากนักเลย เดี่ยวป้าเค้าบ้ายอกี่สิ่งซื้อบ้านใหม่ให้เราทั้งหลายหรร” มารดาขัดคอ

“ไม่เอาหรรคะ อยู่บ้านนี้สบายดีแล้ว...แต่ถ้าจะซื้อ ข้าวขอรธบายแดง ดีกว่า” แล้วก็สะดุ้งเมื่อถูกมารดาหยิกต้นแขนเข้าให้ “...แฮม พุดเล่นหรรคะ แค่นี้แต่งห้องใหม่ให้ข้าก็เป็นของขวัญที่เลิศสุดๆ แล้ว...อ้อ ข้าก็มีของมาฝากป้ากับแม่ด้วยนะคะ แต่เป็นแค่ของเล็กๆ น้อยๆ จากบัณฑิตจนๆ ที่ยังไม่มืงานทำ อาจไม่มีราคามากเท่าไร”

“ไหนๆ เป็นอะไร ป้าอยากเห็น” ป้าขยับตัวอย่างกระตือรือร้น

รวงข้าวจึงตั้งถุงใหญ่ที่ซ่อนเอาไว้ข้างหลังแต่แรกออกมาเปิด หยิบ ‘ของฝาก’ ออกมาให้ทั้งสองคน ของแม่เป็นกระเป๋าเบอร์กิ้นหนังจะเข้ ส่วนของป้าเป็นแหไทจาก เควิน ไคลน์...แม่ดีใจ แต่ป้าดูจะตื่นเต้นแอมามากๆ หล่อนรู้ว่าป้ามีของดีและราคาแพงกว่านี้อีกมากมายหลายเท่า แต่ที่เขาดีใจ เพราะเป็นของฝากจากหล่อนเลยทำเอารวงข้าวเป็นปลื้มไม่น้อย

“ไปพักผ่อนเถอะลูก” แม่บอกหล่อนหลังดูของฝากกันเรียบร้อย ทำเอาป้าประหลาด...

“อ้าว อะไรกัน คุณกันไม่ทันไรก็ไล่ลูกไปนอนเสียแล้วคุณ”

“แฮม คุณคะ ลูกยังปรับเวลาไม่ได้ถึงตาสว่างตอนกลางวันแบบนี้ เพราะฉะนั้นถึงไม่่วงก็ต้องพยายามหลับ ไม่งั้นพรุ่งนี้เช้าก็จะง่วงอีก ปรับเวลาไม่ได้เสียทีนะจ๊ะ” มารดาหันมาพูดเสียงหวาน รวงข้าวเลยพยักหน้าอย่างว่าง่าย

“คะแม่ งั้นข้าขอตัวก่อนนะคะ ภูตไนต์คะป้า”

แต่เมื่อออกมาจากห้องโฮมเทียเตอร์ แค่เปิดประตูก็เจอ ‘พี่ชาย’ ยืนล้วงกระเป๋าทิ้งผนังนั่งอยู่ รวากับว่ายินดีกรออยู่ตรงนั้นมาพักหนึ่งแล้ว

“พี่กลินธ์”

เขายิ้มน้อยๆ ให้หล่อน...เป็นยิ้มที่ทำให้รวงข้าวแอบคิดว่ากลืนรู้จักรั้ว
ยิ้มแบบนี้เป็นตั้งแต่เมื่อไหร่ คือนี่ร่างสูงอยู่ในเสื้อยืดแขนยาวสีดำเนื้อดีกับ
กางเกงขายาวสีขาว แค่นี้เขาก็ดูดีมาก ๆ ที่เดียว

“พอดีเลย ข้าวมีของฝากให้พี่กลืนด้วย”

หล่อนยื่นถุงที่มีของขึ้นเดียวเหลืออยู่ข้างในให้ เขาเปิดแฉับดู แล้วเงย
หน้าขึ้น คำขอบคุณอยู่ในดวงตา

“พี่จะใช้พุงนี้เลยนะ”

“ยินดีค่ะ” หล่อนไม่รู้จะพูดอะไรอีก กำลังจะขอตัวกลับห้องนอน เขา
ก็เอ่ยประโยคที่ทำให้หญิงสาวแปลกใจ...

“อยากออกไปเที่ยวไหม...ถ้ายังไม่่วง พี่จะพาไปดูแสงสีกรุงเทพฯ”

หล่อนแปลกใจที่ถูกชวน ที่ผ่านมามีแค่จะมานั่งคุยกันอย่างพี่น้อง
คนอื่นๆ ยังไม่เคย นับประสาอะไรกับการจะออกไปเที่ยวเล่นข้างนอกด้วยกัน

รวงข้าวกำลังอ้าปากจะตอบ พลันเสียงซุ่มๆ ของป้าก็ลอยมาจาก
ในห้องโฮมเทียเตอร์เสียก่อน

“จะพาไปทะเลตอนที่ไหน น้องเพิ่งกลับมา”

เล่นเอาคำตอบค้างอยู่แคว้นฝีปาก รวงข้าวได้แต่สบตากับกลืน แล้ว
บอกเจื่อนๆ...

“จันเอาไว้นหลังก็แล้วกันนะค่ะ”

เขาพยักหน้า เอ่ยอย่างว่าง่าย

“จันก็ราตรีสวัสดิ์นะ”

หล่อนกลับขึ้นมานอนห้อง พร้อมความรู้สึกว่าตนเองกลายเป็นไข่ในหิน
ของบ้านยิ่งกว่าแต่ก่อน หล่อนช่างโชคดีที่มีครอบครัวอบอุ่น แม้จะเป็นแค่
พ่อเลี้ยงกับพี่ชายไม่แท้ แต่ก็เพียบพร้อมยิ่งกว่าครอบครัวแท้ๆ โดยสายเลือด
บางครอบครัวเสียอีก

แต่ลึกๆ แล้ว หล่อนก็ยังรู้สึกเหมือนขาดอะไรไป

ใช่แล้ว...ความจริงหล่อนควรมีมากกว่านี้

หล่อนควรมีตากับยาย...

สองคนสำคัญที่รวงข้าวไม่ได้เจอมากกว่าสิบปี สองคนที่เลี้ยงดูอุ้มชูหล่อนมาตั้งแต่เด็ก เป็นเสียยิ่งกว่าพ่อแม่ และถ้าหากไม่ใช่เพราะความโง่เง่าแบบเด็กๆ ในครานั้น ก็คงไม่ต้องจากคนทั้งสองมานานขนาดนี้

พักหลัง ความคิดถึงตากับยายรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ จนนี่ก็อยากจะกลับไป ที่นั่นให้รู้แล้วรู้รอด...

...แต่แค่คิดก็มีดบาดด้าน เพราะไม่รู้จะเริ่มอย่างไรดี จะให้เดินดุ่มๆ เข้าไปแล้วบอกว่า ‘ตาจ๋า ข้าวกลับมาแล้ว’ อย่างนั้นหรือ?

มันไม่ใช่เรื่องง่ายขนาดนั้น...ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย ถ้าเทียบกับ ‘เรื่อง’ ที่หล่อนได้ก่อเอาไว้ ก่อนที่จะจากมา...

๒

วันที่หล่อ่นจาก ‘บ้านไผ่ดิน’ มาเป็นคืนฝนตกหนัก...ท้องฟ้ามืดดำ
แฉววาบเป็นระยะด้วยสายฟ้าแลบ

ทุกคนในบ้านเข้านอนหมดแล้ว เสียงฟ้าร้องครืนครืนดังมาจากภายนอก
ในความมืด...รวงข้าวกำลังป็นบันไดหยิบเอากล่องเก็บเงินของตาที่วางอยู่หลัง
ตู้ไม้ซึ่งตั้งอยู่ในโถงกลางเรือน ขยู่มธนบัตรทั้งหมดที่เจอใส่กระเป๋าทางเกง
ส่วนเหรียญทั้งหมดหลงในย่ามจนเกลี้ยง ปกติแล้วหล่อ่นไม่เคยมีนิสัยขโมย
เงินมาก่อน ต่อให้มีใครวางล่อหลอตาไว้ตรงไหนก็ไม่เคยหยิบ

แต่วันนี้เพราะเหตุการณ์มันไม่ ‘ปกติ’ บังคับให้ต้องทำสิ่งที่ไม่เคยทำ
เลยตลอดชีวิต และคิดว่าจะทำเป็นครั้งแรก...และครั้งสุดท้าย

รวงข้าววางกล่องเกลี้ยงๆ ไว้ที่เดิมแล้วรีบปีนลงมาคว้าเป้ใส่เสื้อผ้าใบใหญ่
สะพายหลัง หยิบเสื้อกันฝนมาคลุมตัว รีบรุดออกจากเรือน...ที่ด้านนอกนั้น
ใต้ต้นตะแบกนาต้นใหญ่ ร้างสูงในเสื้อกันฝนสีเข้มยืนรออยู่ข้างจักรยาน ใน
ความมืดหล่อ่นมองไม่เห็นหน้าเขา...แต่ใจกลับรู้ชัดว่าเขาเป็นใคร

‘จะไปจริงหรือ? ไม่กลัวตายเสียใจรีใจ’ เขาถามมาท่ามกลางสายฝน

ในระยะใกล้หล่อนเห็นดวงตาขุ่นเคืองใต้ชุดของเสื้อกันฝนนั้น

‘สายไปแล้ว! ก็ใครละที่เป็นต้นเหตุ’

‘ไม่เถียง แต่ฉันพร้อมจะรับผิดชอบ’

‘ไม่ต้องมารับผิดชอบชีวิตฉันหรอก!’

หล่อนตะโกนตอบ ทำเอาอีกฝ่ายนิ่งอึ้ง แต่ในดวงตาบอกชัดว่าโกรธ...
ทว่าหล่อนไม่มีเวลาจะเสียไปกับการทะเลาะกับเขาในเวลาหน้าลี้วหน้าขวาน
ถ้าตาหรือยายตื่นขึ้นมาเห็นว่าหล่อนกำลังจะ ‘ไป’ ก็จบเห่กันหมด

‘จะไปไหม? ถ้าไม่ไปก็เอาจักรยานมา ฉันจะขี่ไปเอง’

เขายืนจับแฮนด์จักรยานนิ่ง แว่ตาจริงจึงบอกว่าไม่ยอมหล่อนง่ายๆ
รวงข้าวเองเพิ่งรู้ว่าต้องพึ่งเขา ข้าวของเต็มหลัง ฝนก็ตก มีดก็มีขนาดนี้
จะให้ขี่ไปถึงท่ารถคนเดียวจริงๆ คงไม่ไหว จึงเริ่มอ่อนลง เพราะรู้ว่าต้อง
ใช้ประโยชน์จากเขา...เป็นครั้งสุดท้าย

‘อย่าทำแบบนี้ได้ไหม ฉันขอโทษ...ฉันจำเป็นต้องไปจริงๆ เพื่อตัว
ฉันเอง แล้วก็ตัวนายด้วย เราสองคนเพิ่งอายุสิบสี่ คงไม่อยากเอาชีวิตมาทิ้ง
เอ๊ย! มาหยุดไว้แค่นี้หรอกจริงไหมละ’

เขายังคงนิ่ง หล่อนรู้ว่าเขากำลังคิดตาม...

‘...ฉันสัญญาว่าไปไม่นาน รอให้ตาหายโกรธเมื่อไหร่ก็จะกลับมา’
หล่อนลดเสียงอ่อนลงถึงขอร้อง ‘...นายไปส่งฉันหน่อยนะ’

‘ก็ได้...ขึ้นมาสิ’

หล่อนดีใจ รีบเหวี่ยงตัวขึ้นซ้อนท้ายจักรยานทันที แต่ก่อนจะถีบ
ออกไป เขายังหันมาถามย้ำความแน่ใจ

‘สัญญาแล้วนะว่าไปไม่นาน’

‘เอออะ...สัญญาแล้วไง’

แล้วเขาก็ขี่จักรยานฝ่าสายฝนพาหล่อนออกไปจากที่นั่น หล่อนเร่งเขา
ให้ปั่นเร็วขึ้นอีกๆ ไปตลอดทาง หันหลังมองหลังเป็นระยะราวกับเกรงว่า
จะเห็นแสงไฟหน้ารถของใครไล่หลังมา และจับตัวหล่อนกลับไปให้ตกลง

ไม่เรียกอีกรอบ...หลังจากโดนมาจนเกือบหมดแล้วเมื่อตอนกลางวัน

จะโล่งอกได้ก็ตอนที่วิ่งขึ้นรถทัวร์คันที่ข้างรถเขียนว่า ‘กรุงเทพฯ’
ทันเวลาพอดีกับรถเคลื่อนตัวออกจากท่า หล่อนเดินมา นั่งที่ที่นั่งหลังสุด มอง
ผ่านหน้าต่างออกไป เห็นร่างสูงในเสื้อกันฝนเปียกปอนยังคงยืนมองส่งมาจน
ลับสายตา...

‘สัญญาจะว่าไปไม่นาน’

‘นั่นสัญญา...’

หล่อนอยากจะทำอะไร และร้องไห้ให้แกสิ่งทีพุดออกไป...เพราะรู้ตัวว่า
ในใจกำลังตะโกนในสิ่งที่ตรงกันข้าม...

‘อย่าหวังเลยว่าจะกลับมาอีก...ในเมื่อตาใจร้าย ไม่รักข้าว ข้าวก็จะ
ไม่กลับมาบ้านไต่ดินอีกแล้วตลอดชีวิต!’

เสียงเคาะประตูปลุกให้รวงข้าวตื่นขึ้นในตอนเช้า...

หล่อนตั้งสติอยู่ใต้ใจหนึ่งที่เดี๋ยวกว่าจะระลึกได้ว่ากำลังอยู่ในห้องนอน
แสนสบาย ในบ้านหลังใหญ่ของพ่อเลี้ยง...รวงข้าวเหลียวมองนาฬิกาซึ่งบอก
เวลาแปดโมงเช้า ก่อนจะประคองตัวไปเปิดประตู หญิงสาวหน้าแหลมยื่น
ประสานมือกุมอยู่ด้านหน้า ยิ้มแฉ่งรออยู่

“คุณ้าให้มาดูว่า คุณลุงข้าวตื่นแล้วยัง ถ้าตื่นแล้วจะด้ายรอทานข้าวเช้าค่า”

ภาษาไทยที่แปร่งๆ โดยเฉพาะที่เรียกแม่ของเธอว่า ‘คุณ้า’ แทนที่จะ
เป็นคุณน้าทำให้รวงข้าวรู้ว่าอีกฝ่ายน่าจะมาจากประเทศเพื่อนบ้านฝั่งไหน
สักแห่ง แต่จากการแต่งตัวเรียบร้อยด้วยเสื้อเชิ้ตสีขาวแขนยาวกระโปรงสีดำ
แค่ว่า และรวมผมตึง ทำให้ฝ่ายนั้นดูเหมือนพวกเลขฯ หรือเสมียนมากกว่า
สาวใช้

“ช่วยบอกป้ากับแม่ว่าอีกสิบนาที่ฉันจะลงไป” หล่อนตอบอย่างนุ่มนวล
อีกฝ่ายรับคำแล้วถอยกลับไปด้วยมารยาทแบบที่ถูกฝึกฝนมาอย่างดี

รวงข้าวคว้าผ้าเช็ดตัวเดินเข้าห้องน้ำ...ล้างหน้าไปก็ยังคงคิดทบทวนความฝัน

หล่อนฝันถึงตาบ่อยๆ แต่ไม่ได้ฝันถึงเหตุการณ์เมื่อครู่มานานมากแล้ว แม้รายละเอียดในฝันจะไม่เหมือนสิ่งที่เกิดขึ้นจริงหมดทั้งร้อย แต่ก็ผิดจากกันไม่กี่มากนัก

ตอนนั้น ใจหล่อนก็คิดว่าจะไม่มีวันกลับไปที่บ้านไผ่ได้อีก แต่ตอนนี้ความคิดของหล่อนเปลี่ยนไปแล้ว

หล่อนอยากกลับไปที่นี่อีกครั้ง...กลับไปเพื่อตากับยาย ไม่เกี่ยวกับคนที่ขอคำสัญญาจากหล่อนในคืนนั้น...คนที่เริ่มต้นเหตุของเรื่องบ้าๆ ทั้งหมด ปานนี้...สิบปีผ่านไป...จะไปเป็นตายร้ายดี ขึ้นสวรรค์หรือลงนรกที่ไหนแล้วก็ไม่รู้

ไม่ว่า...เขาอาจมีเมียมีลูกเป็นโอรสไปแล้วก็ได้

รวงข้าวรีบสะบัดศีรษะแรงๆ ให้จิตซอร์ความคิดที่เริ่มปะติดปะต่อเป็นรูปร่างใครบางคนกระจัดกระจายไปคนละทิศละทางเหมือนเดิม แล้วอาบน้ำ แต่งตัวโดยใช้เวลาเพียงแค่นับห้านาที เปิดประตูออกมาจากห้องก็เจอกลิ่นธูปเดินสวนมา กำลังจะลงไปข้างล่าง วันนี้เขาผูกเนกไทสีฟ้าเส้นใหม่ ของฝากที่หล่อนซื้อมาให้จากเมืองนอก

“วันนี้พี่กลิ่นธูปดีจังละ”

เขายกมือขยับปมเนกไทไปมา

“คนเลือกเนกไทให้เค้ารสนิยมดีนะ”

หล่อนหัวเราะ...เพิ่งรู้ว่ากลิ่นก็ต่อปากต่อคำเป็นด้วย

ทั้งสองเดินลงมาที่ห้องกินข้าวด้วยกัน เห็นป้ากับแม่กำลังนั่งอ่านหนังสือพิมพ์รออยู่ แะได้ยินเสียงเดิน ป้าก็รีบพับหนังสือพิมพ์วาง ลูกขึ้นยืนหันมาหา มือขยับคอเสื้อหมายจะโชว์เนกไทเส้นใหม่ แต่เมื่อเจอเข้ากับกลิ่นก็ชะงัก เมื่อเห็นว่าเนกไทเส้นใหม่ของทั้งคู่เป็นสีเดียว ลายเดียวกันไม่มีผิด...ตอนนั้นเองที่รวงข้าวบอกตัวเองว่า คราวหน้าหล่อนควรใช้ความคิดมากกว่านี้ หน้อยตอนเลือกซื้อของฝาก...

“เนกไทสวยนะครับพ่อ” กลิ่นเป็นฝ่ายทักก่อนยิ้มๆ

กลศกระแอม ขยับเหงะไท้ไปมาแก้เสียฟอร์ม

“ของแกก็สวยเหมือนกัน”

เห็นสองคนยืนชมเหงะไท้ของกันและกันแล้วรวงข้าวก็หน้าเจื่อน รีบ
ชวนเปลี่ยนเรื่อง

“ขอโทษที่ให้รอค่ะ สงสัยจะยังปรับเวลาไม่ได้เลยตื่นสายไปหน่อย
เช้านี้มีอะไรกินเอ่ย...โอ้โห!”

หล่อนตาโต เมื่อเห็นว่าบนโต๊ะมีอาหารเข้ามั้งทั้งแบบไทย ผรั่ง และจีน
เรียงรายกันเต็มไปหมด

“...อะไรกันคะเนี่ย ทั้งข้าวต้ม อเมริกันเบรคฟาสต์ โจ๊ก ต้มยำ ครบ
ทุกชาติเชียว อย่างกับบุฟเฟต์โรงแรม...ฝีมือป้าใช่ไหมคะ”

ป้าลืมเรื่องเหงะไท้ไปชั่วคราว หันมาหัวเราะเสียงดัง

“ก็ไม่ว่าว่าหนูอยากกินอะไร ก็เลยรอให้หนูมาเลือก”

“ข้าวต้มกึ่งนี้คุณแม่ทำเองเลยนะจ๊ะ คิดว่าลูกต้องคิดถึงอาหารไทย
แน่ๆ...” แม้ว่าแล้วเลื่อนขามข้าวต้มมาไว้ตรงหน้า “...ชิมสิ”

“แม่เค้าอยากทำข้าวต้ม บอกว่าหนูชอบ แต่พอเดาว่าหนูอาจจะชินกับ
อเมริกันเบรคฟาสต์ พ่อเลยสั่งเด็กทำเผื่อไว้...เดี๋ยวให้เด็กเลื่อนให้นะ”

แต่ยังไม่ทันที่ป้าจะหันไปสั่งเด็ก กลืนก็แหวกขึ้น

“ดื่มชานี่พี่สั่งมาจากโรงแรม เพื่อข้าวอยากเปลี่ยนบรรยากาศ”

แล้วทั้งสามคนก็พยายามเลื่อนอาหารของตัวเองมาให้ตรงหน้าหญิงสาว
หวังว่าหล่อนจะเลือกกิน รวงข้าวเห็นที่จะตกที่นั่งลำบาก...ถ้ากินทั้งสามชาติ
เห็นทีว่าเช้านี้คงจะท้องแตกอย่างแน่นอน หล่อนจึงจำต้องเลือกปฏิเสธทั้งสาม
อย่าง

“ขอนมแก้วเดียวแล้วกันค่ะ ปกติข้าวไม่ค่อยทานอะไรตอนเช้าๆ”

“ได้ๆ” ป้ารับคำแล้วรีบหันไปสั่งเด็กรับใช้ที่ยืนอยู่แถวๆ นั้นให้เอานม
มาให้หล่อนหนึ่งแก้ว เป็นอันว่าศึกอาหารเช้าจึงจบลงได้โดยที่ผู้เป็นแม่แอบ
ส่งค้อน ที่รวงข้าวไม่ยอมเลือกข้าวต้มฝีมือตน

“วันนี้คิดไว้ว่าจะทำอะไรดีจ๊ะ อยากออกไปเที่ยวดูความเปลี่ยนแปลง
ของกรุงเทพฯ หรือเปล่า”

“พี่จะไปเป็นเพื่อน” กลินธ์เสนอตัว แต่กลขัด

“ได้ไงนายกลินธ์ นายต้องทำงานไม่ใช่เหรอ เดี่ยวพ่อให้น้องยืมคนขับรถ
เองก็ได้”

“แต่...”

ก่อนที่จะพูดลูกจะได้เถียงกันมากกว่านั้น คุณน้าค้ำก็ยกมือห้าม...

“ไม่เป็นไรค่ะ ทั้งสองคนนั้นแหละ กลินธ์ต้องทำงาน ส่วนคนขับรถคุณ
จะให้เอามาใช้นอกเรื่องได้ยังไง ไม่ดีหรอกค่ะ เรื่องลูกไม่ต้องห่วง ฉันเตรียมการ
เอาไว้แล้ว”

ว่าแล้วแม่ก็วางซ้อนข้าวต้ม ปรบมือดังๆ สองที่เป็นสัญญาณเรียกให้
หญิงสาวต่างด้าวแต่งตัวเหมือนเลขาฯ ซึ่งเป็นคนไปเคาะประตูปลุกรวงข้าว
เมื่อเข้าก้าวออกมายืนสงบเสถียรอยู่ข้างโต๊ะอาหาร แม่ผายมือไปทางฝ่ายนั้น
และแนะนำอย่างภาคภูมิใจ...

“นี่คือโลล่า พี่เลี้ยงที่แม่หาไว้ให้ลูกจ๊ะ”

“พี่เลี้ยง?”

“ยายเด็ก ‘ไหล’ เนี่ยนะ?” ป้าถามอย่างไม่เชื่อสายตา

“โลลาค่ะ ไม่ใช่ไหลอีกต่อไปแล้ว...” แม่แก้ ทำเอาป้ากลืนหัวเราะ

“คุณจับมันแต่งตัวก็เรื่องหนึ่ง ไม่คิดว่าจะจับเปลี่ยนชื่อด้วย”

แม่ทำเป็นไม่สนใจคำวิจารณ์ หันมาอธิบายกับรวงข้าวแทน

“ถึงโลล่าจะไม่ใช่คนไทย แต่ก็รู้จักถนนทุกสาย ห้างทุกแห่ง หรือจะ
สปา ร้านอาหาร ร้านเสริมสวย ฟิตเนส ทุกสิ่งทุกอย่างในกรุงเทพฯ ที่แม่เคย
ไปใช้บริการ เพราะแม่ให้ติดสอยห้อยตามแม่อยู่หลายเดือน ดังนั้นถ้าลูกอยาก
ไปไหน ก็บอกโลล่า รับรองว่าพาไปได้ ไม่มีหลง”

“โอ้โห...คนหรือเนวิเกเตอร์คะเนี่ย” หล่อนอดทิ้งไม่ได้ มองสาวใช้
ต่างด้าวไว้ผมหน้าม้ายื่นยิ้มเห็นฟันซี่โตๆ ยึดออกอย่างภาคภูมิใจในคำชม

อย่างนั้นเอง... รวงข้าวนึกแล้วว่าทำไมสาวใช้ต่างตัวคนนี้จึงดูไม่เหมือนสาวใช้ธรรมดา

“ถือว่าเป็นของขวัญต้อนรับจากแม่ก็แล้วกันนะ”

“ขอบคุณค่ะแม่...”

หล่อนหันไปทอดมารดา ดูเหมือนป้าจะกลัwn้อยหน้า จึงรีบวางมิดกับ ล้อมแล้วบอกว่า...

“ป้าก็มีของขวัญให้เหมือนกัน ตามมาทางนี้...”

ป้าลุกขึ้น ดึงให้รวงข้าวลุกตามงๆ แล้วเขาก็โอบไหล่หล่อนเดินไปหน้าบ้าน

“ของขวัญอะไรคะป้า ป้าก็แต่งห้องใหม่ให้ข้าวแล้วไง”

“นั่นแค่แอร์เวิร์ฟ ของจริงอยู่นี่”

พอเดินพ้นประตู ป้าก็ผายมือไปที่ ‘ของจริง’ ซึ่งจอดเด่นหราอยู่หน้า ประตูบ้าน เป็นเมอร์เซเดส - เบนซ์ ซีแอลเอส สปอร์ตคูเป้สีประตูลีบรอนซ์เงิน เจ็ดจั่วสะท้อนแสงแดด ตัดกับป้ายทะเบียนสีแดงสดสะดุดตา รวงข้าวถึงกับ อึ้งตะลึงอ้าปากค้าง...

“ป้า...!!”

“มีคนบอกทาง แต่ไม่มีรถ หนูจะไปไหนมาไหนยังงี้ละ จริงไหม”

“เมื่อคืนข้าวแค่พูดเล่นนะคะเรื่องรถป้ายแดง”

“แต่ป้าไม่ได้เล่น ป้าให้จริง”

“ขอบคุณค่ะ ข้าวรักป้าที่สุดในโลกเลย!” หล่อนกระโดดเข้าไปกอดป้า แล้วก็ต้องรีบถอยออกมาเมื่อเห็นสายตาขุ่นเคืองของแม่ คงเพราะเห็นหล่อน ดีใจกับของขวัญของป้ามากกว่า

“สรุปว่ามีพี่คนเดียวที่ยังไม่ได้ให้อะไรข้าวเลย” กลินธ์เปรย

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ แค่นี้ป้ากับแม่ให้ก็มากพอแล้ว”

“พ่อก็ส่วนพ่อ อาน้ำก็ส่วนอาน้ำ พี่ก็ต้องมีของขวัญของพี่... ถ้างั้นขอ ติดไว้ก่อนนะ”

“ให้เป็นคนสุดท้ายนี้ ของที่ให้อดต้องเด็ดจริงๆ นะเว้ย จะมาไถ่ไม่ได้”
 ป้าแกล้งคุยข่ม

“แน่นอนครับ ผมจะหาของที่ข้าวประทับใจมากกว่ารถป้ายแดงของพ่อแน่นอน” กลิ่นหูดจริงจังจนน่าแปลกใจเพราะตั้งแต่เป็นพี่น้องกันมา เขายังไม่เคยให้อะไรหล่อนมาก่อน...แม้แต่ของขวัญวันเกิด

ผู้ชายสองคนสบตากันอย่างไม่มีการยอมใคร บรรยากาศชักแปลกๆจนรวงข้าวต้องรีบชวนเปลี่ยนเรื่อง

“ถ้านั่น ข้าวขออนุญาตพาโล่ล่าออกไปขับรถเล่นเล่นนะคะ”

“ไปเลยลูก เพราะมันเป็นกรรมสิทธิ์ของหนูตั้งแต่บัดนี้” ป้าหยิบกุญแจรถออกจากกระเป๋าเสื้อหย่อนลงในอุ้งมือของรวงข้าว หญิงสาวคว้าข้อมือโล่ล่ากระโดดขึ้นรถป้ายแดง สตาร์ทเครื่องแล้วหันมาโบกมือให้ทั้งสาม ก่อนจะออกรถฉิวไปอย่างรวดเร็ว

รวงข้าวพาเจ้าป้ายแดงตระเวนไปบนท้องถนน ซอกซอนไปตามซอยต่างๆ แคร่สองปีทีจากเมืองไทยไป ถนนหนทางในกรุงเทพฯ ดูเปลี่ยนไปไม่น้อย แต่ก็ไม่ต้องกลัวหลง ในเมื่อมีโล่ล่าเป็นเนวิเกเตอร์นำทางชั้นดียิ่งกว่าจีพีเอส ภูเกิลแมป เพราะนอกจากจะบอกทางแล้ว ยังบอกได้อีกว่าแถวนั้นมีสถานที่ที่น่าสนใจอะไรบ้าง ไม่ว่าจะเป็นร้านอาหาร สปา ร้านทำเล็บ ร้านช้อปปิ้ง...สมราคาคุยของแม่

หล่อนเพลิดเพลินกับการขับรถดูถนนหนทาง ตึกงามบ้านช่อง และป้ายโฆษณาที่ผุดขึ้นเต็มเมืองเหมือนดอกเห็ดในป่า โดยเฉพาะบนทางด่วน หล่อนชอบดูป้ายโฆษณาเหล่านี้เพราะมันช่วย ‘อัปเดต’ ความเป็นไปของเมืองได้อย่างดี ได้รู้ว่าจะไรที่กำลัง ‘อินเทรนด์’ หรืออยู่ในความสนใจของคนหล่อนที่ชวนโล่ล่าให้ดูป้ายโฆษณาอันนั้นอันนี้ แล้วตั้งคำถามไปเรื่อย...

“ผู้ชายคนนั้นใครนะโล่ล่า ทำไมขึ้นป้ายโฆษณาแทบทุกอันเลย ทั้งน้ำส้ม ชาเขียว ไทโรคัพที่มีถั่ว คูลี่ ครีมอาบน้ำตรงนี่ กับโฆษณารถยนต์โน่น

ก็ใช่”

“อ้อ...” โลลาลากเสียงยาว ตอบโดยไม่ต้องคิด “...ไฟฟ้าไงค้า”

“ใครกัน ไฟฟ้า?”

“ก็ไฟฟ้าในละครทีวีไงค้า คุณลุงข้าวอยู่เมืองนอกเลยไม่เคยดูละซี”
 นำเสียงโลลาล่าเหมือนจะบอกว่าหล่อนช่างเซยระเบิด

“ดังมากหรือไง”

“ดังระเบิดเลยค่า ถึงได้มีโศกตสนาของไฟฟ้าเต็มไปหมดเลย คุณลุงข้าว
 ต้องรู้จักเอาไว้นะค่า ไม่งั้นเซยแย”

รวงข้าวได้แต่ส่ายหน้า เลิกสนใจโลลาล่าที่ยังจ้ออยู่กับการอธิบายถึงละคร
 ที่ ‘ไฟฟ้า’ เพิ่งแสดงจบไป หล่อนหันมองสองข้างทางไปเรื่อยเปื่อย พลัน
 สายตาก็มองสะดุดกับป้ายบิลบอร์ดใหญ่เบ้อเริ่มอีกอัน ป้ายนี้ไม่ได้มีไฟฟ้า
 ของโลลาล่าเป็นฟรีเซนเตอร์ แต่เป็นโฆษณาารณรงค์ของมูลนิธิแห่งหนึ่งกับ
 ประโยคที่กระแทบใจรวงข้าวอย่างจัง... ‘สำนึกรักบ้านเกิด’

ก่อนไปเรียนต่อหล่อนก็เคยได้ยินประโยคนี้...แต่มันไม่เคยสะกดหู
 สะดุดใจมาก่อน ไม่เหมือนวันนี้ที่หล่อนเฝ้าคิดถึง ‘บ้านเกิด’ อยู่ทุกวันทุกคืน

“ดูอะไรอยู่ค้าคุณลุงข้าว?” โลล่ายื่นหน้ามาดูตาม กระทั่งรถแล่นผ่าน
 ป้ายโฆษณานั้นมาแล้ว

“เธอเคยคิดถึงบ้านเกิดไหมโลลาล่า?” หล่อนถามลอยๆ

“เคยสิค้า”

“แล้วอยากกลับไปไหม?”

โลลาลั่นหัวดิก

“คุณลุงข้าวจะส่งโลลาล่ากลับหรือค้า ไม่อาวนะ”

“ทำไมละ ไม่คิดถึงบ้านหรือ”

“คิดถึง แต่ไม่อยากกลับ อยู่ที่นี่ไม่สบายเท่าอยู่ที่นี้ โลลาล่ามายอยาก
 กลับไปไหนค่า”

หล่อนพยักหน้าอย่างเข้าใจ แล้วย่อนึกถึงตัวเอง ความรู้สึกแรงกล้า

ที่เกิดขึ้นเมื่อคืนหวนกลับมาอีกครั้ง...

“แต่ฉันอยากกลับเฮะ”

“คุณลุงข้าวจะกลับไปไหนหรอค้า?” โลล่าทำหน้าที่ “...บ้านเกิดคุณลุงข้าว
มาย้ายอยู่ที่นั่นหรอค้า”

“ไม่...” ขณะขับรถพุ่งทะยานไปข้างหน้า ความคิดคำนึงกลับถอยหลัง
ย้อนกลับไปยังวันคืนเก่าๆ “...ที่ที่เราเกิดแต่ไม่ได้อยู่ จะเรียกว่าบ้านเกิดไม่ได้
หรอก จริงไหม? แต่ที่ที่เราโตมาต่างหาก ถึงจะรู้สึกว่าเป็นบ้านเกิดของเรา...
ฉันเกิดที่กรุงเทพฯ แต่ถูกส่งไปโตที่อื่น กว่าจะกลับมาก็อายุสิบสี่แล้วละ”

“แล้วคุณลุงข้าวไปโตที่นายมาค้า?”

“บ้านไอนิน”

“บ้านไอนิน...อยู่ที่นายมาค้า?”

คนถูกถามหันกลับมาสบสายตาวัยกรู้อยากเห็นของโลล่า คล้าย
แปลกใจว่ามีสถานที่ที่เนวิเกเตอร์อย่างตนไม่รู้จักด้วยหรือ

“ไม่แปลกหรอกที่เธอจะไม่รู้จัก เพราะมันไม่ได้อยู่ในกรุงเทพฯ...เธอ
อาจจะรู้จักกรุงเทพฯ ดีทุกซอกทุกมุมนะโลล่า แต่เธอไม่รู้จัkB้านไอนินเท่าที่
ฉันรู้จักแน่ๆ”

“ว่าอะไรนะ แกจะกลับไป ‘สำนักรักบ้านเกิด’ ที่บ้านไอนิน?”

คนฟังลื้มกาแพ้นตรงหน้าไปเสียสนิท เมื่อเงยหน้าขึ้นจ้องรวงข้าว
เหมือนหล่นเพ่งพูดอะไรเสียสติออกไป

“ใช่ แกเห็นว่ายังไงเหมอม่อน”

“มอลลี!” เจ้าตัวแก

อันที่จริงเพื่อนหนุ่มของรวงข้าวคนนี้มีชื่อที่พ่อแม่ตั้งให้ว่า ‘มณฑล’
มีชื่อเล่นว่า ‘ม่อน’ ย่อมาจากโดราเอมอน หรือโดมอนแมนหล่อนก็ไม่แน่ใจ
รู้แต่ว่าเจ้าตัวไม่พึงใจในชื่อเล่นแสนธรรมดา จึงขอเปลี่ยนเพื่อนๆ เรียกด้วย
ชื่อเล่นใหม่ที่ตัวเองและเชื่อว่าน่ารักไม่ซ้ำใครว่า ‘มอลลี’

รวงข้าวกับมณฑลรู้จักกันที่การศึกษาออกโรงเรียน ที่หล่อนมาเข้าเรียนเพื่อเอาวุฒิมัธยมสาม หลังจากออกจากโรงเรียนประจำตำบลมาลงคันจนไม่ได้อะไรติดตัวมาเลย

พอได้วุฒิมาสามมาเรียบร้อย หล่อนกับมณฑลก็สอบเข้ามัธยมปลายที่เดียวกัน และยังเข้าเรียนมหาวิทยาลัยคณะเดียวกัน พอรวงข้าวไปเรียนต่อต่างประเทศ มณฑลทำงานทำอยู่เมืองไทย แต่ก็ยังเป็นเพื่อนคนเดียวที่หล่อนติดต่อสม่ำเสมอทั้งทางอีเมล เฟซบุ๊ก และสไกป์

ตอนนี้มณฑลทำงานอยู่ในฝ่ายแพชชั่นของในนิตยสารไฮโซเล่มดังที่ใครๆ ก็รู้จัก ชื่อว่า ‘เซย์ ฮัลโล’

“ตกลงแกเห็นว้างไง มอลลิ?”

“เร็ดอ๊ะ!”

“จริงเหอ?” หล่อนใจชื้น ไม่คิดว่าเพื่อนจะเห็นด้วยทันทีเช่นนี้

“เร็ดมากคะ ที่คิดจะทำประโยชน์ต่อสังคม รู้ไหมว่าตอนนั้นคำว่า ‘จิตอาสา’ กำลังมาแรงตั้งแต่คราวสินนิภาคดีไต้โน้ ไชโยเค้าก็พากันเอาของไปบริจาคช่วยเหลือคนยากลำบาก ถ้าแกจะไปพัฒนาบ้านไอดินจริงๆ ฉันก็จะช่วยเต็มที่ ว่าแต่...”

“ว่าแต่อะไรเหอ?”

“ว่าแต่ตาแกไม่ว่าอะไรนะ ที่แกกลับไป?” คำถามของมณฑลกระแทกใจที่สุดก็ตอนนี้

เพราะเป็นเพื่อนสนิทเพียงคนเดียว มณฑลจึงเป็นคนเดียวที่ได้รู้เรื่องราวไม่น่าจดจำในอดีตของรวงข้าวที่หล่อนไม่ได้เล่าให้ใครฟังมากนัก

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน...”

พอหล่อนตอบอย่างนั้น มณฑลก็ทำหน้าหวาดเสียว

“แล้วคุณตามหาโหดของแกจะยอมให้กลับไปเหอ ไม่ใช่แค่เห็นหน้าก็ควาลูกของไฉ่ยงกลับมาแทบไม่ทันหรอกนะ”

หล่อนนึกภาพตามแล้วก็หวาดเสียวไปด้วย คงไม่ถึงขนาดลูกของ แต่

ไม่เรียวของตาก็น่ากลัวพอกัน...ถึงอย่างนั้นความกลัวก็ยังมีน้อยกว่าแรงฮึด...

“เพราะอย่างนั้นแหละ ฉันถึงจะเดินดุ่มๆ เข้าไปเฉยๆ ไม่ได้ แต่ฉันต้องไปทำอะไรเพื่อพิสูจน์ตัวเองให้ตาเห็นด้วยว่าฉันโตแล้ว ฉันมีความคิด... และฉันไม่ใช่เด็กโง่คนเดิมที่ทำให้ตาเสียใจอีกต่อไปแล้ว!”

เย็นวันนั้น รวงข้าวกลับเข้าบ้านด้วยอาการรีบร้อน จนเกือบไม่ได้สังเกตเห็นกลศกับกลินธ์ที่นั่งคุยกันอยู่ที่ห้องรับแขก หล่อนแหวะคุยกับป้าแค่สองสามคำ และปฏิเสธคำชวนของกลินธ์ที่ว่าพาหล่อนออกไปกินข้าวในงานเลี้ยงของกลุ่มเพื่อนเขา บอกเขาว่ามี ‘งาน’ จะต้องทำ

“อะไรกัน เพิ่งกลับมาได้วันเดียวมีงานแล้วหรือ”

“ค่ะ...งานสำคัญเสียด้วย” หล่อนตอบเป็นนัยแค่นั้น ก่อนจะขอตัวกลับขึ้นห้อง

อาบน้ำสบายตัวแล้ว ก็มานั่งหน้าคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก เปิดอินเทอร์เน็ตไล่คำว่า ‘สำนึกรักบ้านเกิด’ เข้าไปในกูเกิล และอ่านข้อมูลมากมายที่ปรากฏออกมาตรงหน้า...ง่วนอยู่เช่นนั้นจนกระทั่งตีสาม จึงพับคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กปิด

ห้องฟ้าภายนอกมืดสนิท ทว่าดวงตาของรวงข้าวเป็นประกาย หัวสมองกระจำจรัสกับพระอาทิตย์ยามกลางวัน

หญิงสาวมีคำตอบให้แก่มารดาแล้ว ว่ากลับมาเมืองไทยครั้งนี้ หล่อนจะทำอะไร...!

๓

“เมื่อคืนแม่ลงมาตีมน้ำ เห็นห้องลูกยังเปิดไฟสว่าง ทำอะไรอยู่จนดึกหรือจ๊ะ”

แม่เปิดประตึ้นถามระหว่างที่นั่งกินอาหารเข้าด้วยกันพร้อมหน้าพร้อมตาในวันรุ่งขึ้น

“ข้าหาข้อมูลเรื่องงานค่ะแม่”

“เรื่องงาน?”

“ใช่ค่ะ...” หล่อหน้าแค้น ยกผ้าขึ้นซับปาก ยึดตัวขึ้นราวกับเตรียมจะประกาศเรื่องสำคัญ “...ข้าหนักได้แล้วละค่ะ ว่ากลับมาคราวนี้ข้าอยากทำอะไร”

แม่ร้องฮ้า ป้าถึงกับวางช้อนหันมาตั้งใจรอฟัง รวงข้าวหันไปสบตากับกลศ บอกอย่างกึ่งขอร้อง...

“...ข้าอยากทำงานที่บริษัทป้าค่ะ”

“โอ๊ย...อยากทำอะไรบอกป้ามาคำเดียว ตำแหน่งไหน แผนกไหนว่ามาเลย”

รวงข้าวอมยิ้มมีเลศนัย...

“แผนกกิจกรรมเพื่อสังคมค่ะ”

ป้านิ่งไปนิด ขณะที่กลิ่นธูปข้างขึ้นมาเป็นคำแรก...

“ที่บริษัทเราไม่มีแผนกนี้หรอก”

“นั่นสิจ๊ะ...” แม่เหลือบมองป้าอย่างเกรงใจ “...ลองเลือกแผนกอื่นดีไหม”

“อ้าว ไม่มีหรอกหรือคะ...” รวงข้าวแกลังทำท่าแปลกใจ ทั้งที่เมื่อคืนก็หาข้อมูลมาจนละเอียดแล้วว่าบริษัทของป้าไม่เคยมีแผนกนี้มาก่อน

“...แต่ข้าว่าจำเป็นนะค่ะ เดียวนี้ธุรกิจใหญ่ๆ ขนาดบริษัทของป้าเค้าต้องมีการทำซีเอสอาร์^๑ ให้เห็นว่าเราเป็นธุรกิจที่มีความรับผิดชอบต่อสังคมไม่ได้เอาแต่ตั้งหน้าทำกำไรเข้าตัวอย่างเดียวแต่ยังสร้างประโยชน์ตอบแทนสังคมรอบข้างอย่างยั่งยืนด้วย มันสำคัญกับภาพลักษณ์ของบริษัทนะค่ะ ข้ามองว่าถึงตอนนี้แบรนด์มอเตอร์ยังไม่มี แต่ในอนาคต...”

“ไม่ต้องอนาคตหรอก...” ป้าโพล่งขึ้น “...เดี๋ยวป้าสั่งให้มันตอนนี้นะก็ได้ถ้าข้าเห็นว่าควรมี”

นั่นไง...เป็นลูกสาวสุดที่รักของป้าเสียอย่าง คิดอะไรก็ยอมได้ตั้งเนรมิต

“ว้าว...ป้าของข้ามองการณ์ไกลที่สุดเลยล่ะ” รวงข้าวชม ทำเอาป้าอีกเขมเข้าไปใหญ่

“วันนี้ป้าจะเรียกประชุม สั่งเปิดแผนกกิจกรรมเพื่อสังคมแล้วโอนให้มาขึ้นกับหนูเลย”

“จะดีหรือคะคุณ...” แม่รีบท้วง “...ลูกเพิ่งเรียนจบกลับมา ยังไม่มี

^๑ซีเอสอาร์ เป็นคำย่อจากภาษาอังกฤษว่า Corporate Social Responsibility (CSR) หรือ ความรับผิดชอบต่อสังคมของกิจการ หมายถึง การดำเนินกิจกรรมภายในและภายนอกองค์กร ที่คำนึงถึงผลกระทบต่อสังคมทั้งในระดับใกล้และไกล ด้วยการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ในองค์กร หรือทรัพยากรจากภายนอกองค์กร ในอันที่จะทำให้อยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างเป็นปกติสุข

ประสบการณ์อะไรเลย จะให้เป็นผู้จัดการแผนกเสียแล้ว”

“ผมเชื่อในศักยภาพของลูก ใครไม่เชื่อแต่ผมเชื่อว่าลูกทำได้...ดูสิ แคกลับมาสองสามวันก็คิดนอกกรอบเสียแล้ว แบบนี้เค้าเรียกว่าหัวก้าวหน้า”

“แต่ว่า...”

“น่า...ไม่ต้องห่วง ผมจะโอนย้ายคนที่มีประสบการณ์จากฝ่ายประชาสัมพันธ์สักสองสามคนให้มาช่วยยายข้าด้วย”

แม่เลยหมดข้อจะโต้เถียง แต่ยังไม่ความไม่สบายใจอยู่ในสีหน้า ผิดกับรวงข้าวที่ตอนนี้มีแต่ความมุ่งมั่น และเชื่อมั่นว่าจะต้องทำสิ่งที่วางแผนไว้ให้สำเร็จได้...

“ข้าวางแผนงานเอาไว้คร่าวๆ แล้วละ ถ้าป้าไม่ว่าอะไร ขอข้าขอไปเริ่มงานวันนี้เลยนะค่ะ!”

เช้าวันนี้ ที่สำนักงานใหญ่ของบริษัทแกรนด์มอเตอร์เอนจิเนียริง วุ่นวายราวกับเกิดแผ่นดินไหวสึกลิบริกเตอร์

เมื่อจู่ๆ ซีอีโอของบริษัทก็เรียกประชุมหัวหน้าทุกแผนกแล้วประกาศเรื่องที่จะตั้งแผนกใหม่ที่ไม่เคยมีมาก่อนในบริษัทขายเครื่องจักรกล และอุปกรณ์วิศวกรรมสำหรับงานเหมืองแร่และงานก่อสร้างรายใหญ่แห่งนี้นั่นก็คือ แผนกกิจกรรมเพื่อสังคม หรือซีเอสอาร์ โดยจะแบ่งกำลังคนที่มีเหลือเฟือจากฝ่ายประชาสัมพันธ์ให้ไปอยู่ในแผนกใหม่

เรื่องนี้คงไม่กลายเป็นเรื่องซุบซิบให้สะท้อนเลือนลั่นจนรู้กันทั่วทุกซอกมุมตึก ตั้งแต่หัวแผนกยันท้ายแผนกขนาดนี้ ถ้าหากว่าในการประชุมนั้นจะไม่มีการเปิดตัวผู้จัดการแผนกกิจกรรมเพื่อสังคมซึ่งก็คือลูกสาวคนสวยของกลศ ที่เพิ่งจบโทมาจากสหรัฐอเมริกา และยังไม่ีประสบการณ์การทำงานจากที่ไหนมาก่อนเลยแม้แต่วันเดียว!

พนักงานสามคนถูกโอนย้ายมาจากฝ่ายประชาสัมพันธ์ เพื่อมาช่วยกันบุกเบิกแผนกกิจกรรมเพื่อสังคมร่วมกันกับหล่อน คนแรกคือ ‘ต้องตา’

หญิงสาวสวยร่างสูง อายุมากกว่ารวงข้าวสักห้าปี แต่งตัวเก่ง ทำทางคล่องแคล่ว ทะมัดทะแมง เคยทำงานในตำแหน่งผู้ช่วยผู้จัดการแผนกประชาสัมพันธ์ มาก่อน และตอนนี้จะมาเป็นผู้ช่วยของรวงข้าว

จากการสังเกตเร็วๆ ต้องตาเป็นคนประเภท ‘ปากหวาน’ เห็นได้จาก ประโยคแรกที่พูดกับหล่อน...

“คุณรวงข้าวกับคุณกลินน์นี่หน้าตาเหมือนกันอย่างกับแกะเลยนะคะ ทั้งสวยทั้งหล่อ สมเป็นพี่น้องกันจริงๆ”

หล่อนไม่อยากให้ต้องตาหน้าแตก จึงไม่ได้แก้ออกไปว่า หล่อนกับ กลินน์ไม่ใช่พี่น้องกันจริงๆ เสียหน่อย ไม่มีสายเลือดเกี่ยวโยงกันเลยด้วยซ้ำ จึงเป็นไปไม่ได้เลยที่จะหน้าตาเหมือนกัน ‘อย่างกับแกะ’ และที่ผ่านมาก็ไม่เคย มีใครทักว่าอย่างนั้นเลยด้วย

คนที่สองเป็นพนักงานชายชื่อ ‘วิทย์’ มีบุคลิกสบายๆ จนออกจะเป็น เรื่อยเฉื่อย เช่นเดียวกับการแต่งตัวที่เหมือนไม่ค่อยใส่ใจกับความเหมาะสม ส่วนเรื่องนิสัย เจ้าตัวให้คำจำกัดความตัวเองว่า ‘ผมง่ายๆ อะไรก็ได้ครับ’ ทักษะการทำงานของเขาจึงออกแนว ‘สั่งอะไรมา ผมก็ทำตาม’

คนสุดท้ายเป็นพนักงานหญิงน้องใหม่ชาลุยชื่อว่า ‘แป้งร่ำ’ ที่เพิ่งเข้ามา ทำงานในแผนกประชาสัมพันธ์ ยังไม่ผ่านช่วงทดลองงานด้วยซ้ำ ที่ฝ่าย ประชาสัมพันธ์ยอมสละคนนี้น่าจะเพราะคิดว่าจะไม่กระทบกับการทำงาน ในแผนกเดิมมากนัก แป้งร่ำดูเป็นคนเปิดเผย ตรงไปตรงมา คิดอะไรก็พูด และที่สำคัญพร้อมจะเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ซึ่งทำให้รวงข้าวรู้สึกดีด้วยมากที่สุด ในสามคน

หลังจากทำความรู้จักกับทีมงานทั้งหมดเรียบร้อยแล้ว รวงข้าวก็หันไป บอกป้า...

“เดี๋ยวบ่ายนี้มีประชุมผู้บริหารต่อใช่ไหมคะ งั้นเพื่อไม่ให้เป็นการ เสียเวลา ข้าขอเสนอโอเดียในการทำงานโปรเจกต์แรกที่ได้เตรียมมาเลย ก็แล้วกันนะคะ”

แน่นอนว่าการเสนอไอเดียโปรเจกต์แรกของแผนกกิจกรรมเพื่อสังคมผ่านลุยไร่กังวล มีซีอีโอใหญ่สุดเป็น ‘แบ็ก’ เสียอย่างก็ไม่มีใครกล้าท้วงติงหรือโต้แย้งอะไรในสิ่งที่เสนอ บ้าดูภาคภูมิใจในตัวหล่อนมาก ชมไม่ขาดปากว่าหล่อนเป็นคนรุ่นใหม่ไฟแรง มีความคิดสร้างสรรค์ต่างๆ นานา ทำเอาผู้บริหารคนอื่นๆ ก็พากันอวยตามไม่มีใครขัดคอสักคน

หลังการประชุมผู้บริหาร หล่อนก็เรียกทีมงานในแผนกทั้งสามประชุมรายละเอียดกันต่อ โดยไม่รู้เลยว่าในระหว่างนั้น ‘คนที่มีปัญหา’ มานั่งรออยู่แล้วในห้องทำงานส่วนตัวแสนสบายซึ่งป้าจัดให้ใหม่สดๆ ร้อนๆ เมื่อเช้านี้

คนคนนั้นก็คือ คุณน้ำค้าง มารดาของรวงข้าวนั่นเอง

แม้นั่งกระสับกระส่ายรออยู่แล้วตอนที่หล่อนเดินกลับมาจากห้องประชุมพอรวงข้าวเปิดประตูเข้ามาแม่ก็รีบเดินไปปิดล็อกตามหลัง ไม่ต้องการให้ใครมาได้ยินคำถามที่ยังปริ้งออกมาแบบไม่อ้อมค้อม...

“แกจะกลับไปที่บ้านไผ่ดินทำไม?!”

รวงข้าวเลิกคิ้ว ขำขันไปถึงแม่เร็วยิ่งกว่าอินเทอร์เน็ตความเร็วสูงเสียอีก

“อย่าลืมหาฉันเป็นเมียซีอีโอ อะไรเกิดขึ้นที่นั่นทุกครึ่งเดียวก็มีคนพร้อมจะรายงานฉันหมด...ว่าไง แกคิดจะทำอะไรยายข้าว?”

รวงข้าวถอนหายใจ นั่งลงบนเก้าอี้ทำงาน เงียบไปครู่เพื่อคิดเรียบเรียงคำพูด...

“ข้าวอยากกลับไปพัฒนาบ้านไผ่ดิน”

“ก็แล้วทำไมจะต้องเป็นที่นี่?”

“กับรัชชของป้าก็ขายเครื่องจักรให้โรงงานในนิคมอุตสาหกรรมที่นั่นมาตั้งนานแล้ว คนทั้งจังหวัดก็ถือว่าเป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับการทำธุรกิจของแกรนด์มอเตอร์ แต่ที่ข้าวจะเริ่มทำโครงการแรกที่บ้านไผ่ดิน เพราะว่าที่นี่เป็นพื้นที่ที่ข้าวคุ้นเคย”

แม่เดินมาเท่าโต๊ะ จ้องหน้าหล่อน และตอกย้ำด้วยประโยคที่แทงใจดำ

“ลืมาแล้วหรือว่าแกเคยทำอะไรเลย? เอาไว้ที่นั่น”

หล่อนั่ง...ในเมื่อแม่พูดตรงๆ ก็คงป่วยการจะพูดอ้อมค้อมกันต่อไป...

“ก็เพราะไม่ลืมนะสิแม่...ข้าเลยต้องกลับไปทำอะไรดีๆ เพื่อชดเชยเรื่องแย่ๆ ที่เคยทำเอาไว้”

คราวนี้แม่เป็นฝ่ายอึ้ง จ้องหล่อนด้วยสีหน้าที่ดูไม่ออกว่าคิดอะไร แล้วจู่ๆ ก็สะบัดหน้าพริตไปอีกทาง บอกหัวนๆ

“ทำไมแกไม่แคลึมๆ มันไปซะ”

“ก็เพราะข้าลืมนไม่ได้ไงละแม่ แม่เคยได้ยินหรือเปล่าว่าบางเรื่อง ยิ่งลืมนก็ยิ่งจำ...ยิ่งข้าวโต ข้าวยิ่งรู้สึกผิด ยิ่งรู้สึกถึงความมั่งเงาของตัวเองเมื่อตอนเด็กๆ คิดถึงสิ่งที่ข้าวเคยทำไว้กับตาที่ไร ข้าวก็อายตัวเอง และคิดว่าที่จริงเรื่องบ้าๆ นั้นมันไม่น่าจะทำให้ข้าวถึงกับต้องตัดขาดจากตากับยาย”

รวงข้าวลุกขึ้น เดินมายืนตรงหน้ามารดา หวังว่าอีกฝ่ายจะได้เห็นความตั้งใจจริงในแววตา

“...ตอนนี้มันก็ยังไม่สาย ตากับยายยังมีชีวิตอยู่ให้ข้าวได้แก้ตัว ถ้าเพียงแต่ข้าวล้าเผชิญความจริง มันคงดีกว่าที่ข้าวจะวิ่งหนีไปตลอดชีวิต แล้วก็อาจต้องทนอยู่กับความรู้สึกผิดไปจนตาย”

แม่หันหน้าหนี รวงข้าวไม่แน่ใจว่ามองผิดไปหรือเปล่า ที่คล้ายเห็นดวงตาคู่ นั้นแดงน้ำตาลขึ้น

“แม่...”

“ตามใจแก...”

“คะ?”

“...แกจะทำอะไรก็ตามใจ ฉันก็ลืมนไปว่าแกโตแล้ว ไม่ใช่เด็กอายุสิบสี่เหมือนวันที่แกร้องไห้ร้องไห้มาหาฉันคืนนั้น”

“แม่...”

“ขอให้แกเข้มแข็งก็แล้วกัน ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น...”

รวงข้าวพยักหน้า...แม่คงหมายถึงกรณีหล่อนโดนตาคั่วป็นไฉยงออกมาเหมือนที่มณฑลชูไว้

“ข้าวจะเข้มแข็ง”

“แล้วถ้ามีโอกาส...ขอโทษต่อกับยายของแกเผื่อแม่ด้วยแล้วกัน”

พูดจบแม่ก็หันหลังเดินพรืดพรืดออกไป โดยที่รวงข้าวยังไม่ทันจะได้ถามเลยว่า แม่จะให้หล่อนขอโทษต่อกับยายแทนแม่เรื่องอะไร

อันที่จริงรวงข้าวก็พอรู้อยู่หรือกว่า นอกจากปัญหาที่หล่อนสร้างขึ้นแล้ว ตัวแม่เองก็มีปัญหากับตาเหมือนกัน เพียงแต่ไม่รู้แน่ชัดเท่านั้นว่ามันเป็นเรื่องอะไร

ที่ผ่านมาหล่อนรู้ว่าแม่กับตาไม่ใช่พ่อลูกที่ใกล้ชิดกันนัก...ไม่สิ เรียกว่าห่างเหินกันเลยจะดีกว่า แม่ส่งหล่อนไปให้ตาเลี้ยงตั้งแต่ยังแบเบาะ แล้วก็เหี้ยมขมขู่ไปทีนั้นเพื่อเยี้ยมหล่อนแค่ปีละครั้งหรือสองครั้ง ส่วนใหญ่จะเป็นยายน้อย น้องสาวของตาพาหล่อนเข้ามาเที่ยวกรุงเทพฯ เพื่อเยี้ยมแม่เสียบ่อยกว่า

ทุกครึ่งเวลาแม่จะโทร. ไปหาหล่อน ก็มักจะเลือกเวลาดีก ตอนที่ตาเข้านอนแล้วเท่านั้น เพราะใครๆ ก็รู้ว่าตาเป็นคนเข้านอนหัวค่ำและตื่นเช้า

จากพฤติกรรมอันห่างเหินเหล่านี้ ยิ่งโตขึ้นรวงข้าวก็ยิ่งมองออกโดยไม่ต้องมีใครบอก ว่าแม่กับตาไม่ค่อยถูกกัน หล่อนเองก็ไม่เคยถามและไม่กล้าถามว่าแม่เคยทำอะไรให้ตาโกรธ

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หลังจากที่หล่อน ‘ก่อเรื่อง’ ให้ตาผิดหวังแทบตาย การซุกซนชั่วปัญหาระหว่างแม่กับตาก็เหมือนซุกซนชั่วปัญหาที่ตัวเองก่อขึ้น และพยายามจะลืมมันด้วย

เลยกลายเป็นว่า ทั้งหล่อนทั้งแม่ มีปัญหาที่พยายามจะหนีกันทั้งสองคน ได้แต่หวังว่า การกลับไปเผชิญความจริงครั้งนี้จะสามารถทำให้ตาอภัยหล่อนได้ และก็คงจะทำให้ตาอภัยแม่ด้วยได้ไม่ยาก...ไม่ว่าปัญหาระหว่างตากับแม่ที่เกิดขึ้นก่อนที่รวงข้าวจะจำความได้มันจะเป็นอะไร หรือหนักหนาสาหัสแค่ไหนก็ตาม...

ถึงแม้ว่าจะนอนเตรียมใจมาทั้งคืน แต่รุ่งเช้ารวงข้าวก็ยังคงตื่นขึ้นมาด้วยความรู้สึกตื่นเต้นและกระวนกระวาย ป้ากับแม่อวยพรให้หล่อนก่อนจะลากกระเป๋าออกจากบ้าน ป้าบอกว่าหากมีปัญหาและต้องการความช่วยเหลือก็แค่โทร. มา เขาจะระดมสรรพกำลังไปช่วยอย่างรวดเร็ว รวงข้าวฟังแล้วนึกขัน ต้องเตือนว่าหล่อนแค่ไปทำงานไม่ได้ไปรบทัพจับศึกกับใครที่ไหน

ส่วนแม่หลังจากอวยพรให้โชคดีแล้ว ก็ยังแอบยื่นหน้ามากระซิบ ‘เห็นทำไมดีก็รีบกลับมาละ’ แต่รวงข้าวตั้งใจแล้วว่า ถ้าหากทำสิ่งที่ตั้งใจไม่สำเร็จ ก็จะไม่ยอมล้มเลิกเป็นอันขาด

เดินทางคราวนี้ รวงข้าวตัดสินใจไม่ขับรถไปเอง เพราะรถเบนซ์คันใหม่ยังเป็นป้ายแดงจึงไม่สะดวกที่จะขับไปร่อนตามต่างจังหวัด อีกอย่าง การเดินทางไปกับรถตู้ของบริษัทพร้อมๆ กับทีมงานจะได้เป็นโอกาสให้ได้ทำความรู้จักสนิทสนมกับทุกคนมากขึ้นด้วย

กลิ่นธำสาขับรถไปส่งหล่อนขึ้นรถตู้ที่หน้าบริษัทแกรนด์มอเตอร์ระหว่างที่อยู่ในรถด้วยกัน รวงข้าวมัวหมกมุ่นอยู่กับความคิดของตนเองจนอีกฝ่ายหักขึ้น...

“ง่วงหรือ...นั่งเฉยๆเสีย”

“เปล่าค่ะ...” หล่อนยิ้มกลบเกลื่อน “...พี่กลิ่นธำต่างหากที่น่าจะง่วงเมื่อคืนไปทานข้าวกับเพื่อนมาไม่ใช่หรือคะ กลับมาก็โง่งคะ”

“พี่ไม่ได้ออกไปไหนสักหน่อย” เขาตอบหน้าตาเฉย

“อ้าว...ไหนบอกว่ามินัดกับเพื่อนๆ”

“ซีเกียจ...ก็เลยโทร. ไปยกเลิก ขาดพี่ไปคนไม่มีใครรู้สึกอะไรหรอก”

เธอคงเผลอทำหน้าที่เหมือนไม่เชื่อถือกระมัง เขาจึงหันมาขมวดคิ้ว

“ทำไมมองพี่แบบนั้น...เห็นพี่เป็นคนชอบเที่ยวหนักหรือไง”

“ก็ข้าวกลับมาได้สองคืน ก็เห็นพี่กลิ่นธำแต่งตัวเตรียมออกไปเที่ยวทั้งสองคืนเลยนี่คะ”

“ที่แต่งตัวเหมือนจะออกไปข้างนอก ก็แค่หวังว่าข้าวจะยอมออกไป

เกี่ยวข้องกับเท่านั้นแหละ” เขาพูดหน้าตาเฉยราวกับเป็นเรื่องปกติ แต่ทำเอารวงข้าวนี้ยุ่ง กะพริบตาปริบๆ

“อะไรนะคะ?”

“แต่พอถูกปฏิเสธก็เลยไม่รู้จะออกไปทำไมอีก เลยกลับห้องไปอาบน้ำนอนดีกว่า”

เขาพูดตรงเสียจนรวงข้าวทำหน้าไม่ถูก

“ข้าวขอโทษจริงๆ ค่ะ...”

“ขอโทษทำไมกัน ไม่ใช่ความผิดของข้าวเสียหน่อย”

“ข้าวไม่ได้ตั้งใจปฏิเสธพี่กลินท์ แค่ข้าวมีอะไรต้องทำ...”

“มีแฟนแล้วหรือเรน่ะ?”

กลินท์ถามแทรกเรียบๆ แต่ตรงเข้าประเด็นโดยไม่อ้อมค้อม ราวกับว่านี่คือสิ่งที่เขาอยากรู้มากกว่า ทำเอาหล่อนอึ้งตึงตอบไม่ถูก

“มีแล้วสินะ ถึงไม่กล้าออกไปไหนมาไหนกับพี่”

“เปล่าค่ะ...ยังไม่มี”

“ทำไมล่ะ อย่าบอกนะว่าอยู่ที่โน่นไม่มีใครมาจีบ พี่ไม่เชื่อหรอก”

“ก็...มีเหมือนกันค่ะ”

“แต่...?”

“แต่...” หล่อนนิ่งไปนิด ก็มองมือตัวเองบนตัก ราวกับว่ามันมีพยานแนวทางคำตอบดีๆ ที่หล่อนควรมีให้แก้คำถามนั้นเขียนเอาไว้ “...ข้าวไม่ชอบใคร”

“ทำไมล่ะ?”

“นั่นสินะ...ทำไม?”

หล่อนรู้สึกว่่าที่จริงแล้วตัวเองก็มีคำตอบให้แก้คำถามนั้น แต่มันซ่อนอยู่แสนลึก ในซอกลึกสุดของหัวใจ ลึกจนแม้ตัวเองก็ยังไม่กล้าที่จะไปขุดคุ้ยหามัน

โชคดีเหลือเกินที่รถเลี้ยวเข้ามาถึงบริษัทแกรนด์มอเตอร์เสียก่อน กลินท์จึงไม่ได้คาดคั้นอะไรอีก เพียงทิ้งท้ายไว้แค่ว่า...

“อนุญาตให้ติดเอาไว้ก่อน คราวหน้าต้องตอบพี่นะ”

รวงข้าวได้แต่ยิ้มเฉยๆ เสาไปมองหารถตู้ที่จะพาห่อขึ้นไปบ้านไอดิน มันจอดรออยู่ตรงลานน้ำพุหน้าบริษัท พร้อมกับลูกทีมทั้งสามของห่อที่มากันพร้อมหน้า

รวงข้าวสะดุดตาต้องตาก่อนใคร เพราะฝ้ายนั้นอยู่ในเสื้อคอปกแขน กุดสีชมพูสด กางเกงขาสั้นสีขาว เข้ากับรองเท้าส้นแหลม ดูแล้วเหมือนวันลำลองของสาวไฮโซในกรุงเทพฯ มากกว่าคนกำลังจะไปลุยงานต่างจังหวัด ผิดกับแบงก์ที่ใส่กางเกงยีน รองเท้าผ้าใบเตรียมลุยเต็มที่ หรือวิทย์ที่นุ่งขาสั้นสามส่วนกับเสื้อยืดรองเท้าแตะมาเฉย...คนสุดท้ายนี้ดูเหมือนยังไม่ตื่นดีเท่าไรนัก

พอรถจอดสนิท ต้องตาก็ขยับเข้ามาจุ่มมองและส่งรอยยิ้มผ่านกระจก ทักทายกลินธ์ รวงข้าวพอดูออกว่าทั้งสองคุ้นเคยกันอยู่ไม่น้อย...

“สวัสดีค่ะคุณกลินธ์ ดีใจจังที่ไปด้วยกัน!” ต้องตาทักทันทีที่กลินธ์ก้าวลงจากรถ

“เปล่าหรอก ผมแค่ขับรถมาส่งข้าว” เขาตอบเรียบๆ

ต้องตาทน้าเจื่อนไป แต่ก็รีบกลบเกลื่อนด้วยรอยยิ้มหวาน

“เสียตายจัง...”

“ผมเองอยากไปด้วยเหมือนกัน ถ้าไม่คิดว่าต้องทำงาน ก็จะมาไปด้วยแน่ๆ” กลินธ์เหลือบมามองรวงข้าว ทั้งที่ปากยังพูดกับต้องตา แต่ดูเหมือนต้องตาจะไม่ได้สังเกต เพราะมัวแต่อมยิ้มเขิน แล้วบอกด้วยน้ำเสียงสะเทือน...

“คุณกลินธ์ไม่ต้องเป็นห่วงหรอกค่ะ ต้องดูแลตัวเองได้”

ดูเหมือนกลินธ์ก็ไม่ได้สังเกตเห็นอาการของต้องตา เพราะสายตาเขายังอยู่ที่รวงข้าวอยู่เลย เมื่อบอกต้องตาว่า...

“ฉันผมฝากดูแลข้าวด้วยนะครับ”

“ไม่ต้องห่วงนะคะ ต้องดูแลให้...น้องสาวคุณกลินธ์ก็เหมือนน้องสาวต่อนั่นแหละ”

ต้องตาก็เห็นพันครบทุกซี่ให้กลินธ์ แต่รวงข้าวไม่ยอมให้ใครมา

ท่าเหมือนหล่อนเป็นเด็กๆ ที่ต้องมีคนดูแล จึงรีบตัดบท...

“แหม อย่าคุยกันเหมือนว่าข้าวไม่ได้ยืนอยู่ตรงนี้ล่ะ...เราขึ้นรถกันดีกว่าล่ะ เดี่ยวสายแล้วรถจะติด กว่าจะไปถึงก็บ่ายก็เย็นพอดี”

“จริงด้วยค่ะ” ว่าแล้วต้องตาก็หันไปเรียกให้วิทยที่กำลังยืนหาหวอดให้เข้ามายกกระเป๋าเดินทางของรวงข้าวไปใส่รถตู้ รวงข้าวหันมาลากลิ้นท์อีกครั้ง แล้วก็ต้อนทีมงานทั้งสามขึ้นรถทันที

“คุณข้าวทำแผนที่บ้านไอดินให้คุณกลินท์ไว้หรือยังคะ เพื่อว่ามีอะไรคุณกลินท์จะได้ตามไปถูก”

“จะตามไปทำไมกันคะ”

“ก็เผื่อว่ามีเหตุฉุกเฉิน”

“บ้านไอดินเป็นบ้านเกิดข้าวค่ะ มีอะไรข้าวจัดการได้ พี่ตองไม่ต้องห่วง”

“อ้อ ไม่ได้ห่วงค่ะ พี่ตองรับปากคุณกลินท์แล้วว่าพี่จะดูแลคุณรวงข้าวให้ ก็ต้องดูแลเต็มที่ แต่พี่ตองแค่เห็นว่าเมื่อที่คุณกลินท์ทำท่าเหมือนอยากตามเรามามากเลย”

“สงสัยคงอยากตามพี่ตองมาจังค่ะ” เสี่ยงแบ่งร่ำที่หนึ่งอยู่ด้านหลังยื่นหน้าเข้ามาเกาะเบาะที่รวงข้าวนั่ง ต้องตาหันไปขมวดคิ้วดูแบ่งร่ำอย่างไม่ได้จริงจังนัก

“พูดอะไรอย่างนั้น คุณกลินท์จะมาตามพี่ทำไม คงเป็นห่วงคุณรวงข้าวมากกว่า”

“พี่ข้าวรู้ไหมคะว่า...”

“ตายจริง...ทำไมไปเรียกคุณข้าวเสียทีสนิทอย่างนั้น” ต้องตาจุปากขัดขึ้นก่อนแบ่งร่ำจะพูดจบ แต่รวงข้าวว่า...

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ เรียกง่ายๆ นะดีแล้ว กันเองดี”

“จ้ะพี่ขอเรียกน้องข้าวบ้างนะคะ”

“เชิญค่ะ”

“จ้ะแบ่งพูดต่อได้แล้วไซ้ไหมคะ...แบ่งจะบอกว่าพี่ข้าวนะ เป็นคนที่

สาว ๆ ทั้งบริษัทนี้พากันอิจฉา เพราะสาว ๆ ที่นี้มีแต่คนกรี๊ดคุณกณิณกัน
ทั้งนั้นเลยล่ะ”

คราวนี้ต้องตาหุบยิ้ม ทำท่าซัดหู

“พูดอะไรเพื่อเจ้าใหญ่แล้ว เกรงใจคุณข้าวบ้าง ที่พูดถึงอยู่นะพี่ชายเขา
นะ”

“อ้าว ก็จริงนี่นาพี่ตอง มีใครไม่แอบกรี๊ดคุณกณิณบ้างคะ หรือว่า
พี่ตองไม่?”

“ทำไมพี่จะต้องแอบ พี่กับคุณกณิณก็คุยกันอยู่ทุกวัน ไม่ใช่พวก
โรคจิตแอบกรี๊ดอยู่หลังเสาแบบพวกนั้นสักหน่อย”

“อ้อ ลืมไปค่ะว่าพี่ตอง ‘สนิท’ กับคุณกณิณมากกว่าคนอื่น”

ต้องตามยิ้ม เชิดหน้านิดๆ เหมือนจะบอกว่าแ蚌รำพูดถูกแล้ว

แ蚌รำเห็นท่าอย่างนั้นจึงทำเหมือนไม่อยากจะพูดอะไรอีก ถอยตัวกลับ
ไปพึ่งเบาะ คัวักไพอพอดขึ้นมาสลับหูฟังแทน ส่วนวิทยุหลักครอกหัวไขก
กระจกไปตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ ที่นี้จึงเหลือแต่ต้องตาให้รวงข้าวคุยด้วย ฝ่ายนั้น
ทำท่าเอากาการเอางาน คัวักแฟ้มงานขึ้นมาอวดข้อมูลที่ตนเตรียมมา

“พี่เห็นน้องข้าวเพิ่งมาทำงาน เลยปริ้นต์ข้อมูลของบริษัทออกมาเพื่อให้
อ่านนะคะ...คงทราบแล้วว่าแกรนด์มอเตอร์เอนจิเนียริง ซัพพลายของเรา
มีสาขาอยู่ทั้งสี่ภาค ภาคตะวันตกนี้อยู่ที่ประจวบคีรีขันธ์...น้องข้าวอยากแวะ
เยี่ยมที่สาขาไหมคะ พี่จะพา...”

“ไม่ละค่ะ...” รวงข้าวสายศีระะ “...ข้าวอยากรีบไปให้ถึงบ้านไอดิน
เร็วๆ”

“แต่ว่า...”

“ข้าวอยากเริ่มทำงานเร็วๆ ยิ่งไปถึงเร็วเรายังมีเวลาศึกษา เรียนรู้ปัญหา
จะได้รับเอามาตัดสินใจกันว่าเราจะทำโครงการอะไรดี”

“เออ...พี่ก็คิดอย่างนั้นเหมือนกันค่ะ เราอย่าเสียเวลา รีบตรงไปทำงาน
กันเลยดีกว่า คิดเหมือนกันปะละค่ะ” ต้องตารีบเปลี่ยนท่าที่มาอยู่ฝั่งเดียว

กับหล่อนอย่างรวดเร็ว

สำหรับรวงข้าว เรื่องงานก็เป็นแค่หนึ่งเหตุผลเท่านั้น เหตุผลที่แท้จริงคือใจหล่อนลอยไปถึงที่นั่นแล้ว ยิ่งเดินทางเข้าใกล้จุดหมายมากเท่าไรใจหล่อนก็ยิ่งเต้นตุ้มๆ ต่อมๆ ขึ้นทุกที รวงข้าวแกล้งปิดเปลือกตาเหมือนว่ากำลังจะหลับ ต้องตาจึงยอมล่าถอยไปนั่งเสียบๆ ไม่ได้พูดอะไรอีก

พอแหม่มเปลือกตาดูอีกครั้งก็เห็นว่าต้องตาหลับไปแล้ว หล่อนจึงสูดหายใจลึกและผ่อนออกยาวๆ นั่งมองออกไปนอกหน้าต่างพยายามสงบอารมณ์

ทิวทัศน์ที่รกร้างผ่านเริ่มคุ้นเคยในความรู้สึก...พาให้หวนคิดถึงครั้งสุดท้ายที่ได้เห็นทัศนียภาพเหล่านี้ นับสิบกว่าปีล่วงมาแล้ว ความรู้สึกในคืนนั้นกับวันนี้ช่างแตกต่างกันราวฟ้ากับดิน

คืนนั้นหล่อนมองเห็นทิวทัศน์พรำมัวผ่านม่านน้ำฝนที่สาดใส่กระจก รถทัวร์คันที่พาหล่อนหนีจากบ้านไผ่ดินเข้ากรุงเทพฯ ต้นไม้สองข้างทางยืนสะบัดกิ่งก้านตามแรงลมพายุดูเหมือนมือปีศาจโบกอยู่ใต้ท้องฟ้า กลางคืนด้ามเมฆม่อม มีแสงฟ้าแลบแปลบปลาบเป็นระยะ

แต่เวลานี้ท้องฟ้ากระจ่างใสปลายฤดูหนาวมีเมฆก้อนใหญ่กระจายเป็นหย่อมๆ ต้นไม้สองข้างทาง พุ่มนา ไร่ลับปะรดกว้างสุดลูกหูลูกตาไปจดภูเขาทอดตัวเป็นแนว นี่ต่างหากความรู้สึกที่หล่อนคุ้นเคยมาตลอดสิบปีแรกของชีวิต ทำให้รู้สึกอบอุ่นในใจ

แต่พอคิดถึงความต้องการเผชิญหน้ากับตาในอีกไม่กี่อึดใจข้างหน้า พลันก็เกิดความรู้สึกปั่นป่วนมวนท้องกระวนกระวาย...สลับกันไปมาเช่นนี้ตลอดทางไม่ผิดกับกำลังนั่งรถไฟเหาะตีลังกา รวงข้าวรู้สึกคลื่นไส้เหมือนจะอาเจียน จนต้องเลื่อนตัวกึ่งนั่งกึ่งนอน หลับตาลงอีกครั้ง...

หล่อนไม่ได้หลับ หูยังฟังเสียงต้องตากับแบ่งร่ำที่ลุกขึ้นมาตื่นตาตื่นใจกับทิวทัศน์สองข้างทาง

“กรีด...พุ่มนา”

“ว้าย มีควายด้วย”

“อ๊วยตาย...นั่นหุ่นโลกา”

“ว้าย!!”

เสียงสุดท้ายดังขึ้นพร้อมกับที่รถตู้เบรกกะทันหันจนล้อบดถนนดังเอี๊ยด รวงข้าวหน้าทีมตกจากเก้าอี้ หัวเกือบกระแทก ดีที่ว่าเอามือยันเบาะหน้าไว้ทัน

“กรี๊ด! น้องข้าวเป็นอะไรหรือเปล่าคะ...” ต้องตาไววายก้มลงมาดูก่อนหันไปถามคนขับกึ่งตะคอก “...เกิดอะไรขึ้นนะ”

“เอ่อ...รวัดัดหน้าครับ เป็นฟุ้งเลย”

“ใครเอารัวมาเลี้ยงบนถนนนี่ บ้าจริง”

“ว้าว...เกิดมาเบิ่งเพ็งเคยเห็นวัวโกลัๆ ขนาดนี้นะคะเนี่ย”

“ผมว่าน่ารักดีนะฮะ จำบ๊ะทั้งนั้นเลย”

รวงข้าวยกที่คอเล็กน้อยค่อยเงยหน้าได้ช้าๆ มองตามทุกคนไปทางหน้ารถ เห็นวัวฟุ้งหนึ่งกำลังเดินอ้อยอัยข้ามถนนอย่างสบายอารมณ์ ช่างๆ มีเจ้าของวัวขับรถอีแต่นั่นอยู่

“ไอ้วัวพวกนั้นไม่รู้กฎจราจร เดี่ยวบ๊ิดชนเสียให้ตูดยุบ” คนขับรถตู้บ่นหัวเสีย แล้วบีบแตรไล่หลายๆ ทีติดต่อกัน เสียงแตรนั่นเองที่ทำให้คนขับอีแต่นั่นมาโค้งศีรษะขอโทษ...

แวบนั่นเอง...เสี้ยวใบหน้าที่ได้หมวกสานปีกกว้างของเจ้าของวัวทำให้รวงข้าววูบในช่องท้อง รวากับจู่ๆ ก็เดินพลัดหล่นลงไปในหลุม!

หล่อนรีบหันหนีกลับมาจ้องพื้นรถ ทั้งที่ยังไม่ทันเห็นใบหน้านั้นเต็มตา...

ใช้หรือเปล่าล่ะ!?...หล่อนถามตัวเอง

ไม่หรอก คงไม่ใช่...อีกใจหนึ่งแย้ง

แต่แวบแรกเมื่อก็ มันดูเหมือนมากเลย...

สองเสียงในหัวสมองเถียงกันไปมา...หล่อนตั้งสติบอกตัวเองว่า ถ้าเงงนั้นก็เงงหน้าขึ้นดูให้มันชัดๆ รู้แล้วรู้รอดไปเลยสิ ต่อให้ ‘ใช่’ รถตู้ติดฟิล์ม

กรองแสงดำขนาดนี้ เขาคงมองเข้ามาไม่เห็นหรอก

หรือต่อให้มองเห็นก็ไม่มีอะไรจะต้องกลัว ในเมื่อเขาก็กลายเป็น ‘คนเลี้ยงวัว’ ไปแล้ว แล้วทำไมหล่อนจะต้อง ‘กลัว’ คนเลี้ยงวัวด้วย?

รวงข้าวสุดหยาใจเข้าลึก ยึดตัวขึ้นมองให้เต็มตา...แต่พบว่าอีแต่นั่นตอนพุ่งว้าวพันทางแยกไปแล้ว รถตู้จึงค่อยๆ เคลื่อนตัววิ่งตรงไปคนละทาง

ถึงจะบอกตัวเองว่า ‘ไม่กลัว’ แต่ก็อดโล่งอกไม่ได้ที่ไม่ต้องรู้คำตอบว่าใช่หรือไม่ใช่

ไม่ว่าจะใช่หรือไม่ มันก็เป็นแค่อดีตไปแล้ว...หล่อนพยายามบอกตัวเอง...คนที่จมอยู่กับอดีต ก็เหมือนคนขับรถที่ค่อยแต่จะเหลียวมองกระจกมองหลังก็เลยพลัดตกหลุม ไปข้างหน้าได้ไม่ถึงไหนเสียที่...หล่อนเดินจากมาไกล และจะไม่วันเดินกลับไปตกหลุมนั้นอีก!

ทันทีที่จบความคิด...รวงข้าวก็ได้ยินเสียงดังตึง รถกระแทกอย่างแรง จนทุกคนร้องอุทาน หล่อนไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น กระทั่งคนขับรีบเปิดประตูรถลงดู ก่อนจะหันกลับมาบอกหน้าเสียว่า...

“แย่แล้วครับคุณ รถตกหลุมเสียแล้วละครับ!”

๔

“ขับยังงี้ให้รถตกหลุม! แย่จริง!”

ต้องตาไวยวากับคนขับรถ ฝ่ายนั้นหน้าเสีย สารภาพอย่างพาชือ...

“ก็ผมมัวแต่มองกระจกหลัง ดูไ้ไววั้นนเพลินไปหน่อยนะครับ เลยไม่เห็นหลุม”

ขณะที่รวงข้าวซึ่งนั่งฟังรู้สึกเหมือนถูกใครบางคนเล่นตลก หล่อนเพิ่งคิดว่าจะไม่ยอมตกหลุมแห่งอดีต ก็ดันมาตกหลุมในความเป็นจริงเข้าเสียนี้

“ช่างเถอะค่ะพี่ตอง มาคิดกันดีกว่าว่าจะไปต่อได้ยังไง” ว่าแล้วรวงข้าวก็เลื่อนประตูก้าวตามลงไปดู โดยมีต้องตา แบ่งร่า และวิทย์ตามกันลงมาทุกคนคราวเมื่อเห็นว่าหลุมที่ล้อหลังข้างหนึ่งตกลงไปนั้นลึกไม่ใช่เล่น

“มีทางจะเอาขึ้นมายังไงบ้างไหมคะ” หล่อนถามคนขับ ฝ่ายนั้นส่ายหน้าอย่างจนปัญญา

“สงสัยต้องหาคนมาช่วยลากแล้วละครับ”

“ใครล่ะคะ”

คนขับยกมือเกาหัว หันมองรอบๆ แล้วก็ทำท่าเหมือนนึกได้

“ไอ้คนขับอีแต่นี่นี่...”

“ไม่ละ...” รวงข้าวผล่ออุทาน ทว่าคนขับรถตู้ไม่สนใจฟัง กลับชี้มือชี้ไม้ข้ามไหล่ไปยังเบื้องหลังของหล่อนเหมือนจะเรียกใครสักคน...

“นั่นไง มาพอดี! ยูฮู! ช่วยด้วยครับ! มีรถตกหลุมอยู่ทางนี้!”

แล้วทีมงานทั้งสามคนของรวงข้าวก็หันไปช่วยกันโบกไม้โบกมือ และตะโกนเรียกขอความช่วยเหลือ...มีเพียงรวงข้าวเท่านั้นที่ไม่กล้าหันไป...หัวใจหล่อนเต้นรัวราวกับจะหลุดออกมานอกอก ถึงจะคิดว่าไม่สนใจอดีต แต่หล่อนก็ยังไม่พร้อมรับการเผชิญหน้าโดยที่ไม่ได้ตั้งตัวแบบนี้ แถมอยู่ในสภาพที่ต้องขอความช่วยเหลือจากเขานีกต่างหาก...

รวงข้าวถึงกับหยุดหายใจ เมื่อได้ยินเสียงเครื่องยนต์แล่นมาหยุดอยู่ทางเบื้องหลัง ตามด้วยเสียงของผู้ชายที่ถามขึ้นว่า...

“รถตกหลุมหรือครับ ไม่มีใครเป็นอะไรใช่ไหม?”

เสียงนั้น...ไม่ใช่เสียงที่หล่อนจำได้

รวงข้าวรีบหมุนตัวกลับไปมอง แล้วก็เหมือนยกภูเขาออกจากอกเป็นรอบที่สองในเวลาติดๆ กัน เมื่อที่จอตอยู่ตรงหน้าไม่ใช่อีแต่นั่นของ ‘ใคร’ ทว่าเป็นมอเตอร์ไซค์ของผู้ชายผิวคล้ำ หน้าตาดูเป็นมิตร เขาสวมแจ็กเก็ตสีขาวติดตราองค์กรบริหารส่วนตำบลไอดินตรงหน้าอก บ่งบอกว่าจะป็นเจ้าหน้าที่ อบต. แต่ที่ทำให้ทุกคนแปลกใจก็คือ คำที่เขาทักว่า...

“ไม่ทราบว่ ไซ้ทีมงานจากบริษัทแกรนด์มอเตอร์หรือเปล่าครับ?”

“เอ่อ ไซ้ละ...คุณทราบได้อย่างไรละ” ต้องตาเป็นฝ่ายตอบอย่างกระตือรือร้น

“ขอแนะนำตัวก่อนแล้วกันนะครับ ผม...เกษตร...เป็นปลัด อบต. ที่นี่ ท่านนายกฯ ให้ผมรอรับทีมงานของแกรนด์มอเตอร์ตั้งแต่เช้าแล้ว ส่วนที่รู้ว่าพวกคุณมาถึงก็เพราะว่ามีคนว. ไปบอก”

“ว.?”

เขายังไม่ทันอธิบายอะไร ก็ได้ยินเสียงมอเตอร์ไซค์อีกคันหนึ่งดังไกลเข้ามา ทุกคนหันไปมอง เห็นภาพที่เชื่อว่าไม่น่าจะมีทีมงานคนไหนของหล่อนเคยเห็นมาก่อน...หญิงวัยกลางคนนุ่งผ้าถุงขี้ออเตอร์ไซค์ และตรงเอวมีวิทยุสื่อสารเครื่องหนึ่งเห็นบ่อย

“เจอแล้วไซ้ใหม่ปลัด รตู่ ฮ นกฮูก จ จาน สองเจ็ดเก้าเก้า กรุงเทพฯ ...ตกลงว่าเป็นใครมาจากไหนกัน ทะเบียนนี้ไม่เคยอยู่ในฐานข้อมูลมาก่อน” ฝ่ายนั้นถาม มือก็เปิด ‘ฐานข้อมูล’ ที่เป็นสมุดปกลายไทยเล่มเย็นๆ พลิกไปหาเหมือนจะหาอะไร ก่อนจะเงยขึ้นจ้องมาเมื่อหาไม่เจอ...แววดาอยากรู้อยากเห็นนั่นเองที่รวงข้าวจำได้ไม่มีลืม...

“ป่าเหมียว!” หล่อนเปล่อูทาน

เจ้าของชื่อหันมองงๆ ยื่นหน้าเข้ามาจ้อง

“เอ็งรู้จักข้าด้วยรี?”

รวงข้าวไม่ตอบ...คิดว่าบางทีการทำให้เป็นไม่รู้จักรฝ่ายนั้นอาจจะดีต่อสุขภาพจิตเสียกว่า

“ปลัดแนะนำฉันให้ทุกคนรู้จักแล้วรี”

“นี่ป่าเหมียวครับ เป็นอาสาสมัครอยู่ที่ อบต.”

อาสาสมัครนั้นหรือ รวงข้าวเกือบกลืนหัวเราะไว้ไม่อยู่...เวลาผ่านไปเป็นสิบปี นิสัยสอดรู้สอดเห็นของบางคนดูเหมือนจะไม่หาย มีหน้าซ้ำจะยิ่งหนักขึ้น จนถึงกระทั่งเอามายึดเป็น ‘งานประจำ’ เสียเลย

“...ป่าเหมียวเป็นคน ว. ไปบอกผมว่าเห็นมีรถตู้แปลกๆ เข้ามาที่นี้ ผมเลยขี่มาดู เห็นรถพวกคุณตกหลุมอยู่พอดี...เดี๋ยวผม ว. เรียกคนที่ อบต. มาช่วยยกนะครับ”

ด้วยความช่วยเหลือของเกษตร และเจ้าหน้าที่ของ อบต. รถตู้จึงถูกดึงขึ้นจากหลุมได้โดยใช้เวลาไม่นานนัก หลังจากนั้นปลัดหนุ่มก็พาทุกคนไปยังที่ทำการ อบต. ซึ่ง ‘ท่านนายกฯ’ ของเขารออยู่ที่นั่น

“ท่านนายกฯ ติดภารกิจอื่นแล้วละค่ะ เพิ่งออกไปเมื่อกี้เอง” เสเมียนหน้าห้องแจ้งอย่างนั้น

“อ้าว...” เกษตรพลิกนาฬิกาข้อมือขึ้นมอง หันมาบอกอย่างเสียดาย “...ถ้าวันนี้คงไม่ได้เจอท่านนายกฯ เสียแล้วละครับ”

รวงข้าวไม่มีปัญหาอะไรเลยกับการไม่ได้เจอท่านนายก อบต. แต่ที่หล่อ่นใจเต้นผิตจังหวะขึ้นมากก็เพราะนั่นหมายความว่า...เวลาที่หล่อ่นจะได้ไปเผชิญหน้า ‘ความจริง’ มาถึงแล้วสินะ

“จะเอายังไงต่อดีครับ”

“วันนี้ขอทีมงานข้าวไปพักผ่อนกันก่อนดีกว่าละ แล้วพรุ่งนี้เข้าต้องขอรบกวนคุณเกษตรใหม่อีกครั้งหนึ่ง” หล่อนบอกทั้งที่ใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวเท่าไรนัก

“ได้ครับ...แล้วทุกคนมีที่พักกันหรือยัง?”

“ข้าวให้ทุกคนไปพักที่หัวหินละ จะได้พักผ่อนกันตามสบาย”

ต้องตากับเบ้งร่ำทำท่าดีใจ

“...ส่วนข้าวจะพักที่นี่”

“อะไรนะคะ”

“ว่าไงนะครับ”

ทุกคนหันมามองรวงข้าวเป็นตาเดียว

“ขอโทษทีค่ะ ข้าวลืมบอกคุณเกษตรไปว่าตาแท้ๆ ของข้าวเป็นคนบ้านไอนิดนี่เอง...คืนนี้ข้าวจะไปพักที่บ้านตาละ!”

รถตู้แล่นเข้ามาจอดภายในอาณาเขตของรั้วไม้สีขาว ที่มีป้ายแผ่นไม้เขียนด้วยตัวหนังสือสีขาวไว้ว่า ‘นายช้าง แสนชล’

เมื่อเปิดประตูก้าวลงจากรถ...วินาทีแรกที่เท้าสัมผัสพื้นดิน หล่อนรู้สึกถึงกระแสนวนวาบที่แล่นไปทั่วกาย...ในที่สุดหล่อนก็ได้กลับมาที่นี่ ลบคำมันบ้าๆ ที่เคยบอกตัวเองไว้ในวันที่อำลาจากไป ที่ว่าจะไม่กลับมาเหยียบบ้านไอนิด

อีกจนตาย...

แม้จะยังกล้าๆ กลัวๆ เพราะไม่รู้จะออกหัวหรือออกก้อย แต่หล่อนก็ตั้งใจที่ได้กลับมา...

รวงข้าวเอยหน้ามองบ้านไม้สองชั้นหลังไม้ใหญ่ไม่เล็ก มีระเบียบกว้าง ตั้งอยู่ใต้เงาร่มรื่นของต้นตะแบกนาเก่าแก่ที่ยืนต้นอยู่อย่างนี้มาตั้งแต่เธอจำความได้ บางฤดูมันจะออกดอกสีชมพูอมม่วงสะพรั่งไปทั้งต้น ทั้งดอกร่วงเกลื่อนบนระเบียบให้ได้เก็บเล่นอีกด้วย

“น้องข้าวคะ แน่ใจนะว่าอยู่คนเดียวได้” ต้องถามอย่างนี้เป็นห่วง “...ถ้าคุณกลืนธำม พื้ตองไม่รู้จะตอบว่ายังไงเลยนะคะ ว่าทังน้องข้าวอยู่คนเดียวที่นี้”

“พื้ตองคะ ที่นี้เป็นบ้านของข้าว นะคะ ทำไมข้าวจะอยู่ไม่ได้...”

ต้องตาค้างเงยไม่ออก รวงข้าวอาศัยจังหวะนั้นรีบตัดบท

“...ทุกคนรีบไปเถอะคะ เดียวกว่าจะถึงหัวหินก็มีตเสียก่อน”

เมื่อหล่อนยืนยันเช่นนั้น คนขับรถตู้ก็มาชนกระเป๋าลงจากรถให้ แล้วก็ขับพาคนที่เหลือกลับไ้ รวงข้าวมองส่งรถตู้แล่นออกไปพ้นรั้วบ้าน สวนกับมอเตอร์ไซด์ของป้าเหมียวที่ขี่สวนเข้ามาพอดี...เดาว่าน่าจะขี่ตามมาตั้งแต่ที่ออกไป.

สมเป็นอาสาสมัครรักษาความปลอดภัยของตำบลจริงๆ!

“อ้าว...แล้วนั่นรถตู้ ฮอจสองเจ็ดเก้าเก้า ไปไหนเสียล่ะ?”

“กลับแล้วคะ” รวงข้าวตอบสั้นที่สุดเท่าที่จะทำได้

“แล้วทำไมถึงเอาเอ็งมาทังไว้ที่นี้ล่ะ?” ป้าเหมียวดูงุนงง

“เพราะคืนนี้หนูจะพักอยู่ที่นี้ไงคะ” หล่อนงใจตอบให้กำกวมไปเรื่อยๆ

“พักที่นี้? บ้านผู้ใหญ่ข้างเนี่ยนะ...” ป้าเหมียวย่นคิ้ว แล้วยื่นหน้าเข้ามาจ้องหล่อนใกล้ๆ ราวกับกำลังทำหน้าที่สืบสวนสอบสวนหล่อนอยู่ “...เอ็งเป็นใครเป็นอะไรกับผู้ใหญ่ข้าง ข้าซึกจะรู้สิักคุ่นหน้าเอ็งขึ้นมาแล้วนะ”

ความจริงป้าเหมียวน่าจะจำหล่อนได้ตั้งนานแล้ว รวงข้าวแกล้งงใจ

ไม่เฉลย ปล่อยให้ป่าเหี่ยวคิดเอาเอง แต่ยังไม่ทันที่ฝ่ายนั้นจะระลึกชาติได้สำเร็จ
เสียงอันคุ้นเคยก็ดังขึ้นเบื้องหลัง...

“นั่นใครมานะ?”

เสียงนั้นทำเอาหัวใจของรวงข้าวอ่อนวาบ เพราะจำได้ทั้งที่ยังไม่ทันหันไป
มองด้วยซ้ำ...

“ยายน้อย...!”

หญิงชราร่างเล็กใส่แว่น นุ่งผ้าถุงกับเสื้อลูกไม้สีขาวแขนยาว ยืนอยู่
ตรงทางเดินที่เชื่อมระหว่างตัวบ้านไปยังเรือนไม้หลังเล็กกว่าอีกหลังที่ซ่อนตัว
อยู่ในดงไม้ร่มรื่น รวงข้าวรีบสาวเท้าเข้าไปหาเร็วเหมือนวิ่ง หลุดตัวลงกับพื้น
กราบเท้าหญิงชราต่อหน้าป่าเหี่ยวที่ยืนบิิกตามองด้วยความแปลกใจ

แม้แต่หญิงชราที่หล่อนเรียกว่า ‘ยายน้อย’ ก็ดูจะประหลาดใจไม่ผิดกัน
รีบย่อตัวลงมาจับไหล่หล่อนไว้

สัมผัสนั้นทำให้รวงข้าวเงยหน้าขึ้นมองใบหน้าอันคุ้นเคย แล้วขอบตา
ก็ร้อนผ่าว ริมฝีปากสั่น...ยายน้อยวันนี้แม้จะดูแก่ลงกว่าสิบปีก่อน แต่ก็คือ
ยายน้อยของหล่อนไม่ผิดแน่...

ทว่า...ยายน้อยกลับมองหล่อนด้วยสายตาว่างเปล่า ทักด้วยคำถาม
ที่ทำให้หัวใจคนเป็นหลานหล่นวูบลงพื้น...

“หนูเป็นใครกันนะ?”

“ข้าวงจะยาย...ยายจำข้าวงไม่ได้หรือ ข้าวงหลานสาวของยายวง?”

“หลานสาว?”

ยายน้อย หรือที่ใครๆ ที่นี้พากันเรียกว่า ‘ครูน้อย’ น้องสาวต่างวัยของ
ผู้ใหญ่ข้างคนนี้ คือคนที่เลี้ยงรวงข้าวมาตั้งแต่เล็ก เป็นเหมือนแม่คนที่สอง
...ไม่มีทางที่ยายน้อยจะจำหล่อนไม่ได้ นอกเสียว่าจะแกล้งลืม เพราะยังโกรธ
หล่อนอยู่

“ยายยังโกรธข้าวงอยู่หรือจ๊ะ?”

รวงข้าวหน้าตาซึม ขณะที่ยายน้อยหันไปมองป่าเหี่ยวที่ตามมาขึ้น

ร่วมวงอยู่ตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้อย่างงๆ

“ฉันมีหลานชื่อข้าวด้วยอะ?”

“ยายอย่าทำอย่างนี้สิ ยายยังโกรธข้าวอยู่ใช่ไหมถึงแก่งทำเป็นจำไม่ได้”

“อ้อ...” ป้าเหมียวลากเสียงยาว “...ที่แท้ก็แม่รวงข้าวนั่นเอง หายไปนานโตเป็นสาวจำไม่ได้เลย” ป้าเหมียวย่อตัวลงมานั่งจ้องรวงข้าวอย่างพิถีพิถัน ก่อนหันไปบอกยายน้อย “...นี่แม่รวงข้าว ลูกนั่งน้ำค้างที่ส่งมาให้ตาข้างกะครูน้อยเลี้ยงตั้งแต่เด็กโง่เล่า”

“รวงข้าว...?”

“จำไม่ได้อะ หลานเอ็งที่มันเคยลงหน้าหนึ่งหนังสือพิมพ์ไง!”

“ป้าเหมียวคะ!!”

รวงข้าวเฟลอหันไปถลึงตามองป้าเหมียวเหมือนจะกินเลือดกินเนื้อฝายนั่นยิ้มเหี้ย รู้ตัวว่าเฟลอพุดเรื่องที่ไมควร จึงเปลี่ยนประเด็นหันไปถามยายน้อย

“ซักจะคุ้ยๆ แล้วหรือยังล่ะ?”

แต่นอกจากยายของหล่อนจะยังทำสายตาว้างเปล่าอยู่เช่นเดิมแล้วยังหันมาย้อนถามป้าเหมียวอีกต่างหาก...

“แล้วแม่เป็นใครกันล่ะ ทำไมถึงได้รู้เยะนั้”

“ป้าดดิโธ” ป้าเหมียวถอนหายใจเฮือก รวงข้าววงเป็นไก่อตาแตก

ยายน้อยจำป้าเหมียวไม่ได้เหมือนกัน แบบนี้คงไม่ใช่แก๊งแล้ว... เกิดอะไรขึ้นกันแน่?

“ครูน้อยแกเป็นอัลไซเมอร์นะ” ป้าเหมียวหันมาเฉลยคำถามในใจหล่อน

“ว่าไงนะ?!”

“แกความจำเสื่อม...จำอะไรไม่ได้หรอก ขนาดกินข้าวรียังลืมเลย นับประสาอะไรจะมาจำข้าได้ เพิ่งเจอกันเมื่อวานวันนี้ก็ลืมแล้ว...ยิ่งเอ็งล่ะก็

หายไปเป็นสิบปี ยังไม่ต้องพูดถึง!”

เป็นไปได้อย่างไร ยายน้อยผู้ใจดี ผู้เป็นทั้งแม่ที่อุ้มชูหล่อน เป็นทั้งครูคนแรกที่สอนให้อ่านออกไ้ คนที่เคยรู้ทุกอย่าง ตอบคำถามหล่อนได้ทุกเรื่อง...วันนี้อันกลับจำอะไรไม่ได้เลย แม้แต่ชื่อของหล่อน

“ยายจำ...”

รวงข้าวซอกเหมือนถูกตีหัวอย่างแรง น้ำตาจะไหล ก็พอดีกับที่เสียงเข้มๆ ก็ก้องเหมือนฟ้าผ่าดังขึ้นทางเบื้องหลัง...ทำให้หนาวเยือกไปทั้งตัวเมื่อได้ยิน

“นั่นใคร มาทำอะไรกันหน้าบ้านข้า!”

หญิงสาวต้องตั้งสติอยู่อดใจใหญ่ทีเดียว กว่าที่จะกล้าหันไปมองเจ้าของเสียงดูดนั่น

หล่อนกลัว...ตอนนี้มันไม่ใช่แค่กลัวว่าตาจะไม่ยอมรับ แต่กลัวว่าถ้าตาเปลี่ยนไปในแบบที่หล่อนคาดไม่ถึงเหมือนที่เกิดขึ้นกับยายน้อย...หล่อนคงรับไม่ได้

ในวินาทีที่รวงข้าวตัดสินใจหันไปเผชิญหน้า ไม่รู้ว่าใครที่ตกตะลึงมากกว่ากัน

ไม่เท่าหลุดจากมือตาข้าง ซ้ายยืนนิ่งจันทวีแข็ง มองหล่อนเหมือนเห็นผีร้อนถึงเด็กชายตัวพอมที่รวงข้าวไม่รู้จักซึ่งยืนอยู่ข้างๆ ต้องรีบก้มเก็บไม้เท้าส่งคืนให้ด้วยท่าทางงงๆ

แต่อย่างน้อยนั้นก็หมายความว่าตายังจำหล่อนได้...ไม่ได้หลงลืมหรือเป็นอัลไซเมอร์ไปอย่างยายน้อยอีกคน

รวงข้าวหน้าตาซีม...ตาของหล่อนดูแก่ลงมาก แก่ลงมากกว่าสิบปีอย่างที่ควรจะเป็น

ผู้ชายตัวใหญ่กลมโตที่เคยอุ้มรวงข้าวโยนเล่นไปมาตอนเล็กๆ บัดนี้กลายเป็นชายชราพอมชูปจนเห็นกระดูก สองไหล่ที่เคยหนาบึกบึนค่อมคู้ลง

ดูอ่อนล้า เส้นผมที่เคยดำสนิทของตามีสีขาวแซมชัดเจนโดยเฉพาะสองข้างหู สองขาที่เคยก้าวเดินกระฉับกระเฉงคล่องแคล่ว บัดนี้ต้องใช้ไม้เท้าพดที่เคยแค่อือแก่งไปมาเพิ่มราศีเพื่อพยุงตัว...

มีเพียงแววตาคมดुकุเดิม ที่แม้จะดูเหนื่อยล้า แต่ก็ยังบ่งบอกความเป็น ‘คนจริง’ ไม่เสื่อมคลาย

“ตาจำ...”

หากที่ผ่านมahl่อนคิดว่าตัวเองได้รู้สึกผิดกับสิ่งที่ทำไว้กับตา นั้นยังเทียบไม่ได้กับความรู้สึกที่เกิดขึ้นในตอนนี เมื่อได้เห็นว่าตนทิ้งให้ชายชรา อยู่ลำพังกับความผิดหวังที่หล่อนสร้างให้มานานแค่ไหน...

รวงข้าวน้ำตาร่วงเฝะ ถลาเข้าไปทรุดตัวลงทอดขาตาอย่างไม่วักลว จะถูกเตะออกมา

“ตาจำ...ข้าวกลับมาแล้ว...ข้าวลำนึกผิดแล้ว ตายกโทษให้ข้าวด้วย นะจ๊ะ!”

๕

“เอ็งไม่จำเป็นต้องมาขอขมาข้าหรือ!”

รวงข้าวเงยหน้าขึ้นจากพานดอกไม้เล็กๆ ที่อุทิศให้เตรียมมา คนที่นั่งอยู่บนเก้าอี้มีสีหน้าบึ้งนิดๆ ตามองตรงไปข้างหน้า ไม่แลเหลียวหลังนิด รวงข้าวใจหล่นวูบ รู้สึกตัวลึบเหลือคนเดียว...หันไปมองยายน้อยที่นั่งอยู่ข้างๆ ถึงจะจำหล่นไม่ได้เสียแล้ว ก็ยังทำท่าเหมือนจะช่วยลุ้น เช่นเดียวกับแววตากลมใสแจ้วของเด็กชายวัยไม่เกินเก้าขวบที่นั่งโหมกพุดอยู่ข้างๆ ตา ที่มองมาอย่างสนใจใคร่รู้...

“ตาจำ...” รวงข้าวทำเสียงอ่อน

“เอ็งเอาดอกไม้มาทำไม ข้าแก่แล้ว แพ้เกสรดอกไม้”

รวงข้าวหน้าเจื่อน รู้ว่าตาไม่ได้แพ้เกสรอย่างที่ว่าหรือ

“...อยากให้ข้าตายเร็วละสิ”

“เปล่านะตา...ข้าวตั้งใจมาขอขมาตา...เรื่องวันนั้นที่ข้าวหนีไป ข้าว...”

“หยุดๆๆ! ไม่ต้องรื้อฟื้น ข้าไม่อยากฟัง!”

รวงข้าวสะอึก เมื่อตายกมือขึ้นห้ามเหมือนไม่ต้องการได้ยินเรื่องอดีตอีก

“...เอ็งคิดว่าดอกไม้พุ่มเดียวกับคำขอโทษจะชดเชยเรื่องน่าอัปยศที่เอ็งเคยทำไว้กับข้าได้ละ ความผิดหวังของข้ามันราคาถูกเสียจริงวะ!”

“ข้าไม่ได้คิดอย่างนั้นเลยนะจ๊ะ เพราะถ้าจะหาอะไรมาชดเชยความผิดของข้า ต่อให้ชุดเหมืองทองทั้งโลกมาขายก็คงชดใช้ไม่หมด”

“เข้าใจพูด...โรงเรียนที่กรุงเทพฯ เขาสอนมาหรือไง” ตาประชด

รวางข้าวบอกตัวเองให้อดทน...เตรียมใจมาตั้งแต่แรกแล้วไม่ใช่หรือว่างานนี้ต้อง ‘ยาก’ แต่หล่อนก็จะมีทางยอมแพ้เด็ดขาด

“แล้วตาทายากให้ข้าทำยังไง ตาถึงจะเชื่อ?”

ตาข้างเลือนสายตามาจ้องหล่อนตรงๆ

“เอ็งอยากให้ข้ายกโทษนักรึ?”

“อยากสิจ๊ะ ข้ายอมทำทุกอย่าง เพื่อให้ตายยกโทษ”

“นั่นก็พิสูจน์สิ...พิสูจน์ว่าเอ็งสมเป็นหลานผู้ใหญ่ข้าง ที่ทำให้ข้าภูมิใจไปवादใครต่อใครได้ ไม่ต้องอับอายขายขี้หน้าเขา เหมือนที่ข้าต้องทนอับอายมาเป็นสิบปี!”

“เรื่องนั้นไม่ต้องห่วง ข้ามาที่นี่เพื่อพิสูจน์ตัวเองอยู่แล้ว”

สองตาลานสบตากัน คนหนึ่งท้าทาย อีกคนรับคำท้า...

“นั่นก็ดี ข้าก็อยากรู้นักว่านั่งกรุงเทพฯ เติบโตอย่างเอ็งจะทำอะไรได้บ้าง”

รวางข้าวเฝ้าริมฝีปากแน่น ท่องไว้ว่าคำสบประมาทมีแต่จะยิ่งทำให้หล่อนฮึดสู้เท่านั้น

“ตายไม่ต้องเชื่อข้า ยังไม่ต้องยกโทษให้ข้าตอนนี้ได้ แต่ข้าจะพิสูจน์ให้ตาเห็นว่าข้าโตขึ้นแล้ว มีความคิด ไม่ใช่เด็กโง่คนเดิมที่ตีแต่ทำให้ตาเสียใจอีกต่อไป”

“ก็ดี ข้าจะคอยดู”

ตาระเือกไม้เท้ากับพื้น ยันตัวลุกขึ้น

“โอ้เต่า พุงข้าเข้าห้องพระ คืนนี้ข้าคงต้องสวดมนต์เพิ่มอีกสิบจบ”

“จะตา...” เด็กชายกุ๊กจ๊อพุงตาข้างอย่างเห็นได้ชัดว่าซีบะจบ

“เดี๋ยวกะ”

รวางข้าวเรียกเอาไว้ ตาชะงัก

“คืนนี้...ข้าวขอนอนห้องเดิมของข้าได้ไหมคะ?”

“ห้องนั้นนะรี ข้าใช้เป็นห้องเก็บของไปตั้งนานแล้ว” ตาตอบอย่างไว้

เยื่อใย

รวางข้าวคอตก...นั่นสินะ หล่อนหายไปตั้งสิบปี จะหวังให้ตายยังเก็บห้องไว้รอคอยการกลับมาของหลานอกตัญญูหรือไง กลายเป็นห้องเก็บของไปก็สมควรแล้ว

“ถ้างั้น...ห้องเล็กที่ตาเคยใช้เป็นห้องพักแขกก็ได้”

“ห้องนั้นข้าให้อี้อะตามันนอน”

เด็กชายชื่อเต๋าหันมายกคิ้วเยาะเย้ยหล่อน รวางข้าวไม่มีอารมณ์จะโกรธได้แต่ก้มหน้ารับ...บอกตัวเองว่าเห็นที่คืนนี้คงต้องหาโรงแรมนอนเสียแล้ว...

“จ้ะข้าไปนอนที่อื่นก็ได้จ้ะ”

รวางข้าวลุกขึ้น หัวกระเป๋าดินคอตกไปทางประตู แต่ยังไม่ทันที่เท้าจะก้าวพ้นธรณี...

“เดี๋ยวก่อน...”

หล่อนหันกลับมา

“...ห้องเล็กในเรือนยายน้อยของเอ็งยังว่าง จะไปนอนที่นั่นก็ได้”

หัวใจที่แบนพิบพองโตขึ้นอีกครั้ง...หล่อนมองแผ่นหลังของชายชราอย่างตื่นตัน อย่างน้อยตาก็ยังเมตตา ไม่ปล่อยให้หลานสาวต้องหัวกระเป๋าปุเลงๆ ออกไปหาที่นอนข้างนอกเพียงลำพัง

หล่อนห้ามตัวเองไม่ได้จริงๆ ตอนที่ถึงกระเป๋าล้วนแล้ววิ่งกลับมาสวมกอดชายชราจากด้านหลังแน่นที่สุด...เป็นครั้งแรกในรอบสิบปี

“ขอบคุณจ้ะตา ข้ารักตาที่สุดเลย!”

รวงข้าวแบกกระเป๋าก็ไปยังเรือนหลังเล็กในดงไม้หอมร่มรื่น อันเป็นเรือนส่วนตัวของยายน้อยมาแต่ไหนแต่ไร โดยมีป้าเป่า หญิงกลางคนในละแวกนั้นซึ่งตาข้างข้างมาดูแลยายน้อยเป็นคนเดินนำมา

ห้องที่รวงข้าวจะพักคืนนี้คือห้องเล็กที่อยู่ชั้นบนของเรือน ห้องนี้เท่าที่รวงข้าวจำได้ เป็นห้องที่ยายน้อยมีไว้สำหรับเป็นที่พักของเด็กๆ ที่ ‘ครูน้อย’ ผู้มีเมตตาตามักจะรับมาอุปการะเป็นพักๆ ส่วนใหญ่จะเป็นเด็กที่พ่อแม่บู่๋ยำนำมาฝากฝัง เพราะครอบครัวมีปัญหา หรือไม่ตัวเด็กก็มีปัญหาจนพ่อแม่คิดว่าดูแลไม่ไหว

รวงข้าวยังจำ ‘เด็กคนสุดท้าย’ ที่มาพักอาศัยอยู่ที่นี่ได้เป็นอย่างดีทีเดียว

“ห้องนี้...ไม่มีใครอยู่นานแค่นี้แล้วละ”

หล่อนถามป้าเป่าที่กำลังพยายามไขกุญแจเปิดห้องให้

“ก็นานแล้วละ ตั้งแต่ป้ามาอยู่ที่นี่แหละ...สามปีเห็นจะได้ ตอนป้ามาอยู่ครูน้อยเขาก็เป็นอัลไซเมอร์ได้หลายปีแล้ว”

“แล้วทำไมยายน้อยถึงเป็นอัลไซเมอร์ ป้าทราบไหมคะ”

ป้าเป่าส่ายหน้า

“ไม่รู้เหมือนกันสินะ ก็คงจะเป็นโรคคนแก่นั่นแหละ หรือไม่ก็กรรมเก่า เราไม่มีทางรู้ได้หรอก...เฮ้! เปิดได้ละ ฝุ่นเยอะหน่อยนะ เตี่ยวป้าไปเอาไม้กวาดมากวาดให้” แล้วป้าเป่าก็เดินกลับไปเอาไม้กวาด

รวงข้าวยืนอยู่กลางห้อง หันมองรอบห้องแคบๆ ที่มีผนังสองด้านลาดเอียงเพราะเป็นห้องใต้หลังคา ชิดผนังด้านหลังคือที่นอนขนาดสามฟุตครึ่งวางบนพื้น บนผนังด้านที่เป็นหน้าจั่วมีหน้าต่างบานเล็กๆ ที่พอให้มองออกไปเห็นท้องฟ้ายามค่ำคืนไร้ดาว ผิงตรงกันข้ามของหน้าต่างคือประตู มีตู้เสื้อผ้าเล็กๆ และโต๊ะเครื่องแป้งแบบนั่งพื้นวางชิดผนัง นอกนั้นก็ยังมีตู้ใบใหญ่ดูเหมือนว่าจะเป็นที่เก็บหนังสือและตำราต่างๆ ของยายน้อยที่เคยใช้สมัยก่อน ซึ่งมากมายก่ายกองจนล้นออกมาทำเอาห้องดูเล็กไปถนัดตา

“นอนได้นะคะ...เตี่ยวพรงนี้ป้าจะขึ้นมาฉี่ให้อีกที” ป้าเป่าถามเมื่อกวาด

ห้องให้เสร็จเรียบร้อย รวงข้าวยืนย่นว่านอนได้ ฝ่ายนั้นจึงกล่าวราตรีสวัสดิ์ และกลับออกไป

รวงข้าวจึงเปิดกระเป๋ า หอบเสื้อผ้าและอุปกรณ์อาบน้ำลงไปยังล่างเพื่อ อาบน้ำอาบท่า น้ำเย็นจับใจเมื่อไม่มีเครื่องทำน้ำอุ่น แถมแรงน้ำที่ไหลเอื่อยๆ เหมือนจะหยุดไหลเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ ยิ่งทำให้กว่าจะอาบน้ำเสร็จก็หนาวหนักเข้าไป อีก

กลับมาถึงห้อง หล่อนก็ล้มตัวลงนอน...ตกกลางคืนอากาศช่วงปลาย ฤดูหนาวก็เย็นจับใจ แต่คงไม่ใช่ความหนาวหรอกที่ทำให้หล่อนนอนไม่หลับ...

...น่าจะเป็นสิ่งที่อยู่ในหัวสมองมากกว่าที่ทำให้กระสับกระส่าย พลิกไป พลิกมา ไม่รู้สึกง่วงเลยสักนิด...

คงเป็นเพราะวันนี้หล่อนเจอเรื่องทั้งตื่นเต้น ทั้งลุ้นระทึกมาทั้งวัน... ร่างกายหลังอะดรีนาลีนออกมามากเกินไป ถึงกับตาสว่างเลยทีเดียว

“โธ้ย นอนไม่หลับ...”

รวงข้าวลุกขึ้นมานั่งถอนหายใจ มองไปรอบห้อง...ในห้องนี้มองทางไหน ก็มีแต่หนังสือ มองอย่างผู้ใหญ ่ หล่อนอยากเดาว่ามันเป็นกุศโลบายอัน ซาญฉลาดของ ‘ครูน้อย’ ที่หวังจะทำให้ ‘เด็กๆ’ ที่พักอยู่ในห้องนี้ ได้ใกล้ชิด กับหนังสือ ถึงเวลาคืนไหนเบื่อๆ หรือนอนไม่หลับ ก็คงจะต้องหยิบมาอ่าน สักเล่มนั่นแหละ

คิดแล้วยิ้มกับตัวเอง ขณะคลานเข้าไปใกล้ตู้หนังสือ...คืนนี้เด็กหญิง รวงข้าวนอนไม่หลับ ขอหาอะไรอ่านกล่อมตัวเองสักหน่อยก็แล้วกัน

หล่อนเจอหนังสือน่าสนใจหลายเล่มในตู้ของยายน้อย ไม่ว่าจะเป็น วรรณกรรมไทยอย่าง ขุนช้างขุนแผน รามเกียรติ์ นิทานเวตาล หรือวรรณกรรม ฝรั่งอย่าง บ้านน้อยในป่าใหญ่ หรือ ดันส์แสนรัก...หนังสือเหล่านี้ หลายเล่ม จำได้ว่ายายน้อยเคยอ่านให้หล่อนฟังตอนเด็กๆ บางเล่มยายน้อยเคยเล่าได้ โดยไม่ต้องเปิดหนังสือเลยด้วยซ้ำ

น่าใจหายเมื่อคิดว่า มาถึงวันนี้ยายน้อยจำเรื่องราวสนุกๆ ที่เคยเล่า

เหล่านั้ไม่ได้อีกต่อไปแล้ว...

“เอ๊ะ เล่มนี้อะไร?”

หล่อนค้นไปเรื่อยๆ จนเจอหนังสือเล่มหนา ไม่มีชื่อเรื่องบนปก แกมยังนำหนักเบาว่าที่ควรจะเป็นอีกต่างหาก ตรงขอบปกหน้าหลังมีริบบิ้นสีแดงผูกไว้เหมือนลักษณะของไดอะรี ด้วยความสงสัยหล่อนจึงแกะออกดู แล้วก็ต้องแปลกใจเมื่อพบว่า...

เบื้องหลังปกหนานั้นไม่ใช่หนังสือ... ไม่ใช่ไดอะรี...แต่แท้จริงแล้วด้านในถูกเจาะรูไว้เป็นกล่องเก็บของ และสิ่งที่บรรจุอยู่ก็คือ...จดหมายปีกหนึ่ง

จดหมายที่ไม่มีชื่อผู้ส่ง แต่จำหน้าซองด้วยลายมือของคนคนเดียว... และส่งถึงคนคนเดียว...

“จำหน้าซองถึงยายน้อยทั้งนั้นเลย...”

ทั้งหมดถูกเก็บเอาไว้อย่างดีในกล่อง มีตัวเลขเขียนไล่เรียงอยู่ที่มุมของไล่ตั้งแต่ฉบับที่หนึ่งไปถึงร้อยกว่า...เดาว่าเจ้าของจดหมายคงต้องเป็นคนสำคัญ ไม่น้อย ยายจึงเก็บรักษาเอาไว้เป็นอย่างดี...แม้แต่รอยกริดเปิดซองก็ยังถูกตัดด้วยมีดเรียบร้อย ไม่มีรอยฉีกให้เสียหายสักนิด...

วางข้าวใครรู้จัก ใครกันเป็นเจ้าของจดหมายเหล่านี้...

แรงดึงดูดประหลาดจากจดหมายปีกนั้น ทำให้หล่อนไม่ลังเลที่จะหยิบจดหมายฉบับเก่าที่สุด ที่มีเลขหนึ่งเขียนด้วยดินสอไว้มุมบนของซองออกมาเปิดอ่าน...ด้วยหัวใจเต้นตุ้กตุ้ก

และพบว่าจดหมายฉบับแรกขึ้นต้นด้วยวลีเดียวกับทุกๆ ฉบับที่หล่อนได้อ่านต่อมาหลังจากนั้น ว่า...

‘ถึงคุณน้อยที่รักของผม...’

จดหมายปีกนั้นตรึงหล่อนเอาไว้ให้เพลิดเพลินไม่น้อยไปกว่าวรรณกรรมดีๆ สักเล่ม...

แม้ว่าแต่ละฉบับจะถูกเขียนขึ้นสั้นๆ ไม่ได้ยืดยาวเยิ่นเย้อ ไม่ได้เต็มไป

ด้วยลำดับสำนวนอะไร แต่ด้วยวิธีเขียนที่มีเสน่ห์บางอย่าง ทำให้หล่อนรู้สึกว่าเป็นเจ้าของจดหมายดังดูดหล่อนได้อย่างประหลาด เหมือนกำลังอ่านนิยายและสร้าง ‘พระเอก’ ขึ้นมาในจินตนาการเลยเสีย

จดหมายเหล่านั้นดูจากช่วงเวลาและเหตุการณ์ที่เขาเล่าแล้ว พบว่าเขาไม่ได้เขียนมาถึงยายน้อยถี่นัก แต่ก็สม่ำเสมอไม่เคยขาด

ฉบับแรกๆ ที่ได้อ่าน คือเรื่องราวตอนที่ ‘พระเอก’ ของหล่อนได้ ‘อ้อลา’ จากยายน้อยไปเรียนต่อมหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ รวบรวมได้ว่าหล่อนเข้าใจผิดในทีแรก ถึงเขาจะขึ้นต้นจดหมายว่า ‘ถึงคุณน้อยที่รัก...’ แต่ความจริงแล้วเขาไม่ได้เป็นแฟนของยายน้อย เพราะหลังจากเรียนจบไม่นาน ก็มีผู้หญิงคนหนึ่งเข้ามาในชีวิต

เขาเล่าในจดหมายว่าได้พบรักกับหญิงสาวคนหนึ่ง หล่อนยังเป็นคนศึกษาซึ่งเด็กกว่าเขาหลายปี ความรักของเขาออกจะลึกลับ เพราะเขาไม่เคยเอ่ยชื่อหญิงสาวคนนั้นในจดหมายเลยสักครั้ง ไม่ได้เล่ารายละเอียดของความสัมพันธ์ แต่ทุกครั้งที่เขากล่าวถึง อ่านดูก็รู้สึกได้ว่าเขาอยู่ในภาวะรักกับ ‘เธอ’ มากอยู่

แต่น่าแปลกที่หญิงสาวผู้นั้นอยู่ในจดหมายเพียงไม่กี่ฉบับ...หญิงสาวที่หล่อนกำลังจะยกให้เป็น ‘นางเอก’ ของเรื่องก็อันตรธานหายไปเสียแล้ว

‘เธอขอเลิกกับผม โดยที่ผมเองก็ไม่ว่าสาเหตุว่าโกรธอะไรผมกันแน่’ ที่แรกผมคิดว่าเธอแค่อารมณ์เสียเลยพูดไปอย่างนั้น แต่แล้วเธอก็ออกไปจากชีวิตผมจริงๆ เธอหนีหน้าถึงกับหยุดไปเรียนที่มหาวิทยาลัย ผมไปตามหาที่คณะก็ไม่เคยเจอและไม่มีใครรู้...แต่ในเมื่อเธอต้องการจะไปจากผม ผมก็เคารพการตัดสินใจ ผมจะปล่อยเธอไปครับคุณน้อย’

ถึงตรงนี้ แม้เขาไม่ได้บรรยายคร่ำครวญ แต่หล่อนก็สัมผัสได้ถึงภาวะอกหักอย่างรุนแรงของเขา จนผลอน้ำตาซึมไปด้วย...

และนั่นคือความรักครั้งแรก และครั้งเดียวที่หล่อนอ่านเจอจากในจดหมาย เรื่องราวหลังจากนั้นแม้จะแห้งแล้งขาดเรื่องรัก แต่ก็ยังสนุกเพราะ

เป็นเรื่องชีวิต การฟันฝ่า การที่เขาไปทำงานตามบริษัทเอกชนต่างๆ เจอเรื่องราว น่าพิศวงในที่ทำงาน ชัดกับไฟฝันอันแรงกล้าของคนหนุ่มอย่างเขา กระทั่งเขาตัดสินใจลาออก เพื่อออกเดินทางตามความฝันที่แท้จริง...

มันเกิดขึ้นหลังจากที่เขาได้ไปทำนิทรรศการเฉลิมพระเกียรติของในหลวง และได้รู้จักเจ้าหน้าที่คนหนึ่งจากศูนย์ศึกษาการพัฒนาห้วยฮ่องไคร้ อันเนื่องมาจากพระราชดำริ

‘ผมรู้แล้วว่าผมพบอะไร ยิ่งฟังว่าพระองค์ทรงพระราชดำริอะไร และพวกเขา กำลังทำอะไรกัน ไฟในตัวของผมมันเหมือนลูกโซนครบคุณน้อย ผมตัดสินใจกลับมาลาออกในวันรุ่งขึ้น พร้อมๆ กับเดินทางไปเชียงใหม่ เพื่อไปสมัครงานที่นั่นโดยไม่ลังเล

ผมไปไกลจากคุณน้อยอีกหลายร้อยกิโลเลยนะครับ แต่อย่างไรหัวใจผมก็ยังอยู่ที่บ้านไผ่ดินเสมอ ถึงจะไปอยู่ไกลแค่ไหน ผมก็จะหาโอกาสแวะกลับไปเยี่ยมคุณน้อยกับลุงช้างให้ได้’

รวงข้าวผล็อยกลับไปตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ตัว จดหมายฉบับที่อ่านค้าง ยังกองอยู่บนอก... มาตรฐานอีกทีก็ตอนที่นาฬิกาปลุกที่ตั้งไว้ในโทรศัพท์มือถือ ส่งเสียงบอกเวลาเจ็ดโมงเช้า...

หล่อนลุกขึ้น หันมองจดหมายหลายฉบับที่กองเกลื่อนรอบเตียงอย่างงงๆ จดหมายเหล่านั้นตรึงหล่อนไว้ทั้งคืนได้อย่างไร... พระเอกของหล่อน ในจดหมายเหล่านั้น เขาชื่อใคร? เป็นอะไรกับยายน้อย?

คิดแล้วหล่อนก็นึกอยากจะวิ่งลงไปถามยายน้อยเสียให้รู้แล้วรู้รอดเสียแต่ว่า... ยายน้อยของหล่อนเป็นอัลไซเมอร์ไปเสียแล้ว

หล่อนถอนหายใจ บรรจงเก็บจดหมายที่กองระเกะระกะมาพับเก็บใส่ซองอย่างเบามือ แล้วเก็บลงกล่องรวมเอาไว้กับจดหมายอีกปึกใหญ่ที่ยังไม่ได้อ่าน นึกครึ้มใจว่า ตลอดเวลาที่อยู่ที่นี้หล่อนจะมีอะไรสนุกๆ อ่านกล่อมตัวเองยามนอนไม่หลับไปอีกหลายคืน

รวงข้าวรีบลุกขึ้นอาบน้ำแต่งตัว เลือกใส่เสื้อผ้าทะมัดทะแมง แต่ก็ยังไม่ลืมแพ้ชัน ถึงจะอยู่ต่างจังหวัด แต่วันนี้หล่อนต้องเจอคนเยอะตอนไปประชุมรับฟังปัญหาที่ อบต. การแต่งตัวดีย่อมเพิ่มความน่าเชื่อถือให้แก่ชาวบ้าน ให้เชื่อว่าหล่อนจะมาช่วยทำให้พวกเขามีชีวิตที่ดีขึ้นได้

แต่งตัวเสร็จหล่อนก็ยังมีเวลาอีกประมาณหนึ่งชั่วโมงก่อนถึงเวลาที่นัดทีมงานเอาไว้ จึงตัดสินใจว่าจะออกไปสำรวจดูรอบๆ เสียหน่อย

เดินออกมาหน้าเรือนหลังใหญ่ ดมด่ำกับบรรยากาศที่ชวนให้ระลึกถึงคืนวันเก่าๆ...ต้นตะแบกนาต้นเดิมที่หล่อนเคยปีนเล่น กิ่งใหญ่ที่หล่อนเคยเอาชิงช้ามาผูกไว้ ตรงพื้นดินใต้ต้นหล่อนเห็นตนเองในวัยเด็กนั่งซุดหาหนอนเพื่อเอาไปเลี้ยงนก

และใต้ต้นตะแบกนานั้นเอง มีจักรยานจอดอยู่หนึ่งคัน รวงข้าวดีใจรีบวิ่งเข้าไปหาทันที

“จักรยาน...เหมาะเลย”

แต่ขณะที่กำลังจะเหวี่ยงขาขึ้นนั่งคร่อม หมายถึงจะออกไปชมวิวสักหนึ่งรอบ ก็มีเสียงตะโกนดังมาเสียก่อน...

“ขโมย!”

หล่อนหันมองต้นเสียงคือ เด็กชายวัยราวแปดเก้าขวบคนที่เดินตามตาข้างของหล่อนต้อยๆ เมื่อคืนยืนอยู่บนชานระเบียงกว้างบนเรือนหลังใหญ่ ขึ้นมาอย่างกล้าหา

“...นั่นจักรยานผม พึ่งขโมยไปไหน?” แล้วเจ้าตัวก็วิ่งตื๊งๆ ลงมาถือแฮนด์จักรยานกับหล่อน รวงข้าวขมวดคิ้วมองอีกฝ่ายอย่างครุ่นคิด...เด็กนี้เป็นใคร ประจวบประเจตตาข้างของหล่อนจนน่าหมั่นไส้ สงสัยตั้งแต่เมื่อวานแล้ว

“จักรยานนี้ของนายเธอ ฉันจะคืนให้ก็ได้ แต่ต้องบอกมาก่อนว่านายชื่ออะไร เป็นลูกเต้าเหล่าใคร ทำไม่ถึงได้มาเดินตามผู้ใหญ่ข้างต้อยๆ”

เด็กชายวัยไม่เกินเก้าขวบยัดอก ทำท่าเหมือนผู้ใหญ่เกินอายุ ซึ่งถ้า

เป็นเด็กผู้หญิงหล่อนก็อยากจะเรียกว่า ‘แกแดด’ แต่พอเป็นเด็กผู้ชายเลย
ไม่รู้ว่าจะเรียกอะไรดี

“ผมชื่อเต๋า...เป็นทายาทเพียงคนเดียวของผู้ใหญ่ช้าง”

“ทายาท?”

“ใช่ ตาช้างบอกว่า ตาเป็นคนแก่ตัวคนเดียวไม่มีลูกหลาน ถ้าตาเป็น
อะไรไปจะยกสมบัติให้ผมหมด”

รวบข้าวสะอึก...คนแก่ตัวคนเดียวไม่มีลูกหลานหรือ? หล่อนคงบาป
มากที่เคยทำให้ตารู้สึกอย่างนั้น

“พี่ละเป็นใคร มาทำอะไรที่นี่?”

“ฉันเป็นหลานของตาช้าง”

“หลาน?” นายเต๋าทำตาโต ดูตกใจมาก หล่อนคิดเล่นๆ ถ้านี้เป็น
หนังไทย ก็คงเป็นฉากที่ตัวร้ายช็อกเมื่อรู้ว่านางเอกกลับมาเพื่อทวงมรดก
อันชอบธรรม นั่นทำให้รวบข้าวเกือบหัวเราะกับสีหน้าของเด็กชาย

“เธอไม่ต้องเป็นห่วงหรอกนะเต๋า...” หล่อนก้มลงมายิ้มให้นายเต๋า
“...ฉันไม่ได้มาขอแบ่งมรดกของเธอหรอก ถ้าเธอดูแลผู้ใหญ่ช้างให้ดีๆ เป็น
เด็กดี ไม่ทำให้ตาเสียใจ เธอก็สมควรที่จะได้รับมรดกทั้งหมดไป”

ดูเด็กชายจะผิดคาด เหล่มองหล่อนอย่างจะหยิ่งเชิงว่าพูดจริงแค่ไหน
เมื่อไม่เห็นแววว่าจะโกหก เด็กชายก็ดูเป็นมิตรมากขึ้น

“นี่นายเต๋า...”

“ครับ”

“นายเป็นเจ้าของบ้านก็ต้องดูแลแขกใช้ไหม ตอนนี้ฉันอยากจะขอยืม
จักรยานของนายไปขี่เล่นแถวนี้สักหน่อย นายช่วยไปเป็นเพื่อนฉันหน่อย
ได้ไหม?”

เด็กก็คือเด็กอยู่วันยังค่ำ พอถูกยกให้เป็น ‘เจ้าของบ้าน’ หน่อยเดียว
นายเต๋าก็รีบรับคำ

“พี่จะถีบหรือให้ผมเป็นคนถีบ”

“พี่เอง” รวงข้าวอาสา เพราะไม่แน่ใจว่าเด็กชายตัวผอมนิดเดียวจะสามารถแบกน้ำหนักให้หล่อนซ้อนท้ายไหว อีกอย่าง เมื่อก่อนหล่อนก็คุ้นเคยกับพาหนะชนิดนี้ดี เคยปั่นตระเวนไปจนทั่วบ้านไอนินอยู่ทุกวี่วัน เด็กชายจึงกระโดดขึ้นมาซ้อนท้ายจักรยานที่หล่อนคร่อมอยู่...

หญิงสาวขี่จักรยานพื้นเซตเร็วไม้สีขาว บินผ่านหมู่บ้านเล็กๆ ที่หล่อนเติบโตมา มองดูบ้านแต่ละหลังซึ่งเปลี่ยนแปลงไปจากเมื่อก่อนมาก บ้านไม้หลังเล็กๆ ที่หล่อนเคยมองว่าสวยงามน่ารักตอนเด็กๆ ถึงตอนนี้หายไกว่กว่าครึ่ง ส่วนใหญ่ถูกรื้อเปลี่ยนเป็นบ้านปูน ซึ่งทำกันตามสภาพมากกว่าที่จะคำนึงถึงความสวยงาม บนหลังคาติดจานดาวเทียมสีสดโดดเด่น

เลยหมู่บ้านออกไปเป็นเส้นทางรกร้างที่นำไปสู่เรียกสวนไร่นา พื้นที่การเกษตรสองข้างทางทอดยาวออกไปจนจตุภูมิเขาซึ่งทอดตัวคล้ายจะล้อมรอบหมู่บ้านแห่งนี้เอาไว้ ทุ่งนาหลายแห่งยังถูกปล่อยทิ้งเพราะยังไม่ใช้ฤดูทำนา หลายพื้นที่เปลี่ยนไปปลูกพืชอย่างอื่น ที่หล่อนมองไกลๆ ไม่รู้ว่าเป็นต้นอะไร แต่บางพื้นที่ก็กลับถูกทิ้งร้างไว้เฉยๆ ให้ต้นหญ้าขึ้นบนพื้นดินแตกแห้ง ดูแห้งเหี่ยวพิกล

“นี่นายเต่า พ่อแม่นายไปไหนเสียล่ะ”

“แม่ไปทำงานนินคมา พ่อไปขับแท็กซี่ในกรุงเทพฯ”

“แล้วทิ้งให้นายอยู่ที่นี่คนเดียวนะเหรอ”

“ผมอยู่กับย่า แต่ตอนนี้ย่าป่วย เข้าโรงบาล ก็เลยมาอยู่กับตาข้าง”

“แล้วไม่คิดถึงพ่อแม่เหรอ” หล่อนซักรู้สึกเห็นใจนายเต่าขึ้นมาตึงๆ

“ไม่อะ” เด็กชายตอบเสียงดังฟังชัด แต่ไม่รู้ทำไมหล่อนจึงรู้สึกเหมือนจับสำเนียงเหงาหงอยเล็กๆ ในน้ำเสียงนั้นได้ “...แม่บอกว่าเดี๋ยวนี้ใครๆ ก็ต้องไปทำงานนินคมา กันทั้งนั้น แต่ถ้าให้เจตต้องไปกรุงเทพฯ พ่อบอกว่าไปแล้วจะมีเงินส่งมาให้ติดจานดาวเทียม”

รวงข้าวขมวดคิ้ว

“...ตาข้างบอกว่า ถ้าคิดถึงให้ดูหกลานตาจุ่น หลานยายนิน หรือเพื่อนๆ

ที่โรงเรียน...ใครๆ ก็ไม่ได้อยู่กับพ่อแม่เลยสักคน ผมเป็นผู้ชายต้องอดทน”

“แล้วแบบนี้ทั้งหมู่บ้านไม่ต้องเหลือแต่คนแก่อยู่เลี้ยงหลานหรือกหรือ
เนี่ย”

หล่อนเปรียบกับตัวเองมากกว่าจะเอาคำตอบจากเต่า อดไม่ได้ที่จะนึก
ย้อนไปสมัยเด็ก ครั้งหนึ่งหล่อนก็เคยเป็นอย่างนั้นไม่ใช่หรือ ถูกส่งมาให้
ตาช้างกับยายน้อยเลี้ยงตั้งแต่เบาะาะ จะได้เจอหน้าแม่ก็ปีละครั้ง ส่วนพ่อ
...ไม่เคยเห็นหน้าด้วยซ้ำ นอกจากรูปถ่ายที่แม่เคยให้ดูแค่ครั้งเดียว

แต่ตอนนี้เด็กทั้งหมู่บ้านกำลังตกอยู่ในสภาพเดียวกับหล่อน เพราะ
พ่อแม่ทั้งไร่นาเข้าเมืองไปหางานทำกันหมด

“นี่นายเต่า นายอยู่ที่นี้มานาน รู้ไหมว่าในหมู่บ้านนี้ใครฉลาดที่สุด...”

“ก็ตาช้างไง ฉลาดที่สุด” เขาตอบอย่างไม่ต้องคิด

“ถ้าอย่างนั้น...คนที่ฉลาดรองลงมาล่ะ?”

นายเต่าทำเสียงอึมๆ ในลำคอ ทำท่าครุ่นคิด

“ช่วยพาฉันไปหาหน่อยสิ”

ถ้าได้คุยกับคนที่รู้เรื่อง อาจจะได้ข้อมูลดีๆ เกี่ยวกับภาพรวมและ
ปัญหาของบ้านไอดินเตรียมไว้ก่อน บางทีอาจจะชวนให้เขาไปนั่งล้อมวงคุยกัน
ด้วยเลยที่ อบต. ในตอนสาย จะได้ช่วยกันคิดว่าโครงการแรกที่จะควรจะทำให้
บ้านไอดินน่าจะเป็นเรื่องอะไรดี

“ฮ้า...”

จู่ๆ นายเต่าก็ลุกขึ้นยืนเกาะไหล่รวงข้าวจนจักรยานเกือบเซ ชี้นิ้วไปข้าง
หน้า...

“โน่นไง...!”

“ไหน?” หล่อนชะเง้อมองตามมือเล็กๆ ของเด็กชาย ที่เห็นคือผู้ชาย
ใส่หมวกปีกกว้างผูกผ้าขาวม้า กำลังก้มเงยๆ อยู่กับรถอีแต่นจอดอยู่ริมท้องนา

“ลุงคนโน้นไง ฉลาดสุดๆ เลย รองจากตาช้างนิดเดียว”

“จริงหรือ?” รวงข้าวรีบปั่นจักรยานตรงเข้าไปหาอย่างไม่ลังเล โดยมี

นายเต๋าตะโกนส่งเสียงไปลวงหน้า

“ลุงทิวค้ำบ!”

ชื่อนั้นทำเอาเท้าหล่นพลัดหลุดจากที่ถือ

“ลุงทิว...มีคนอยากเจอคนที่ฉลาดสุดๆ ในหมู่บ้าน เต๋อเลยพามาหา
ลุงทิวค้ำบ”

พลันที่ ‘ลุงทิว’ ของนายเต๋อลุกขึ้นยืนและหันมาตามเสียงเรียก พร้อมกับ
กับถอดหมวกออกและเผยใบหน้าที่ล้ามแดดให้เห็นชัดเจน จักรยานของรวงข้าว
ก็วบเสียหลักอย่างแรงเหมือนตกหลุมที่มองไม่เห็น...

นายเต๋อไหวตัวทันกระโดดลงจากท้ายจักรยาน ขณะที่หญิงสาวกลับ
ล้มคะมำลงหัวทิ่มพื้น สองล้อหมุนชี้ฟ้า หมดสภาพอยู่ตรงนั้นเอง...